

PIEKTAIS ZĪMOGS

 Nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

² Žēlsirdīgais Debesu Tēvs, visuvarenais Dievs, Kurš augšāmcēli no mironiem Jēzu Kristu un šajās pēdējās dienās esi stādījis mums Viņu priekšā Svētā Gara Spēkā, mēs esam pateicīgi par šiem varenajiem brīžiem, kad mūs apmeklēja nemirstīgais Dievs. Un tagad, Tēvs, mums priekšā ir vēl viens brīdis, brīdis, kurš daudziem cilvēkiem var izmainīt viņu Mūžīgo galamērķi.

³ Un, Kungs, mēs neesam spējīgi to izdarīt. Tāpēc ka Rakstos ir teikts, ka: “Jērs paņēma Grāmatu un atvēra Zimogus.”

⁴ Ak, Dieva Jērs, iznāc uz skatuves, mēs lūdzam. Mēs lūdzam Tevi, Kungs, varenais Izpircēj. Iznāc un parādi mums Savu izpirkšanas plānu, kas bija apslēpts visus šos gadus, noņemdam mūsu labā šo Piekto Zimogu, Tēvs, un atklājot mums, kas ir zem šī Zimoga, lai mēs aizietu no šejienes kā labāki kristieši, nekā esam tagad, lai mēs būtu piemērotāki tam uzdevumam, kas mūs vēl gaida priekšā. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

⁵ Labvakar, draugi. Es uzskatu to par lielu godu, ka šovakar varu būt šeit, tas ir īpašs notikums. Es nezinu, kur es varētu justies vēl labāk, nekā esot darbā pie paša Ķēniņa. Un jo īpaši tagad, kad mēs sanākam uz šīm mācībstundām, kad mēs vienkārši gaidām; ja Viņš man To nebūtu atklājis, es jums nevarētu To iedot. Es cenšos neizmantojot kaut kādas savas domas vai vēl kaut ko; vienkārši tā, kā Viņš man To iedos. Tā tas ir. Un es—es esmu pārliccināts, ja vien es neizmantošu savas domas un Tas nāks tieši tā, kā Tas vienmēr ir nācis. Un visā manā dzīvē Tas nekad nav bijis nepareizi. Arī šoreiz Tas nebūs nepareizi.

⁶ Lūk, mēs vienkārši esam ārkārtīgi un ļoti, ļoti pateicīgi par to, ko Viņš ir izdarījis mūsu dēļ, par vareno, noslēpumaino dzīvā Dieva roku! Kas var būt vēl labāks, vai tad mums var būt vēl lielāka privilēģija, nekā atrasties ķēniņu Ķēniņa, kungu Kunga klātbūtnē?

⁷ Mēs droši vien pūstu svilpēs un—un uzvilktu karogus, un izklātu paklājus, un darītu visu ko tādu, ja uz pilsētu atbrauktu valsts prezidents. Taču tikai iedomājieties; tas būtu pavisam normāli, un tas būtu pagodinājums pilsetai.

⁸ Taču aizdomājieties. Mūsu nelielajā, necilajā saiešanas telti mēs šovakar ielūdzam ķēniņu Ķēniņu, Dievu. Un mēs neesam. . . Viņš nevēlas, lai tiktu izklāti paklāji, un visu to pārējo. Viņš vēlas, lai šeit ir izklātas pazemīgas sirdis, lai Viņš varētu paņemt

šis pazemīgās sirdis un atklāt tām tos labumus, kurus Viņš ir sarūpējis visiem tiem, kuri Viņu mil.

⁹ Lūk, mēs palūdzām . . . Un man ir liecība, kuru es vēlētos izstāstīt. Lūk, ja vien es nekļūdos; es to tikko kā dzirdēju, un es varu kļūdities. Bet es domāju, ka šeit atrodas tie cilvēki, uz kuriem attiecas šī liecība.

¹⁰ Un tā, pirms pāris dienām, kad es biju aizbraucis uz savām tagadējām mājām, uz—uz Arizonu, mums pazvanīja un pateica, ka vienam puisēnam bija reimatiskais drudzis. Bet tas atsaucas uz sirdi. Un viņš bija tik ļoti . . . Viņa tēvs un māte man ir ļoti miļi un dārgi draugi. Tas ir mūsu . . . viens no mūsu diakoniem šeit draudzē, brālis Kolins. Viņa mazais puika, mazais Mikijis, Jāzēpa rotaļu biedrs, cieta no sirds reimatiskā drudža. Un ārsti bija aizsūtījuši viņu mājās, nolikuši viņu gultā un pateikuši vecākiem, lai vispār neļauj viņam celties, pat galvu necelt, dzerot ūdeni. Dot viņam to caur salmiņu; lūk, cik viņam bija slikti. Un vecāki uzticīgi nāk uz šo lūgšanas namu un tic.

¹¹ Un pirms dažām dienām, ilgi negaidot, mēs izziņojām, ka svētdien būs dziedināšanas dievkalpojums. Taču, tā kā mums vajadzēs atbildēt uz jautājumiem, mums dziedināšanas dievkalpojums bija jāatceļ.

¹² Un turklāt man bija kaut kas, ko es glabāju iekšienē, savā sirdī.

¹³ Un māte un tēvs vēlējās zināt, vai viņi var ievest bērniņu istabā. Un viņi tur ienesa puisēnu, un Svētais Gars pasludināja, ka viņš ir dziedināts.

¹⁴ Un tā, vecāki, to respektējot, aizveda puisēnu mājās un aizsūtīja viņu uz skolu, vienkārši palaida viņu uz skolu.

¹⁵ Par to uzzināja ārsts, un ārsts nebija ļoti priecīgs par tādu lietu. Tāpēc viņš, protams, pateica mātei, ka bērnam vajadzētu gulēt gultā. Bet viņa izstāstīja viņam notikušo. Un man šķiet, ka tas virietis, kā es sapratu, ir ticīgs kristietis no kādas konfesijas. Tas ārsts ir septītās dienas adventists. Un viņš sacīja: “Nu, jums vajadzētu . . . ir pienācis laiks man bērniņu pārbaudīt.” Sacīja: “Vismaz pārbaudīt jau nu jums viņu vajadzētu.”

Viņa sacīja: “Ļoti labi.”

¹⁶ Viņi aizveda bērnu, un ārsts uztaisīja viņam analīzes asinīm, kur atradās reimatiskais drudzis. Un, kā es saprotu, ārsts bija tik ļoti pārsteigts, ka nezināja, ko darīt. Ar puisēnu viss bija pilnīgā kārtībā, sveiks un vesels, pat . . . ? . . . no tā neatrada.

¹⁷ Nu, vai Kolinsi ir šeit? Varbūt es nepareizi izstāstīju. Es gribu . . . Vai tas bija pareizi, māsa Kolinsa? Jā. Labi. Jā. Tas notika ar mazo Mikiju Kolinsu, kurš ir tikai kādus sešus vai septiņus gadus vecs.

¹⁸ Un tas notika tieši tajā istabā, pirms kādām trim dienām. Ak, viņi . . . Tajā istabā noteikti bija vēl Kāds, ne tikai cilvēki!

Tas bija lielais un varenais Jehova, pareizi, kurš atnāk, lai pildītu Savu Vārdu. Un es—es esmu tik pateicīgs, to dzirdot. Saprotat? Es zinu, ka mēs visi esam. Ne tikai es, bet visi, jo kā būtu, ja tas būtu—būtu bijis jūsu puisēns vai mans puisēns?

¹⁹ Un atcerieties, es stāstu liecību tikai kā, tā ir tikai viena lieta, paņemu nedaudz no turienes un turienes. Tas notiek it visur, bet vienkārši, lai jūs zinātu, ka—ka mana istā kalpošana ir Dievišķā dziedināšana. Taču jūs . . . es šeit atrodos šo Zimogu dēļ. Jo nedaudz vēlāk jūs sapratīsiet, kāpēc man tas bija jādara. Un tā, es neesmu mācītājs, es neesmu teologs. Es—es vienkārši lūdzos par slimajiem, un es milu To Kungu. Un tagad, lūk tajā visā, kaut arī . . .

²⁰ Vakar vakarā mēs liecinājām par mazo meitenīti . . . Man ir pierakstīts viņas vārds. Un Billijam kaut kur šeit ir pierakstīts, kā sauc viņas vecākus un kas viņi ir. Un tai meitenītei bija leikēmija pēdējā stadijā, gandrīz vai . . . Tik sliktā stāvoklī, ka viņu vairs nevarēja barot caur muti; viņai vajadzēja . . . viņai veica asins pārliešanu caur vēnām. Bet viņa bija tik jauka. Viņa bija maza savam vecumam, domāju, ka apmēram tāda kā, lūk, šī te meitenīte. Un viņa bija apmēram *tik* gara, ļoti . . . Viņi bija tādi kā vairums no mums. Pēc bērnīņa apgērba varēja pateikt, ka . . . un pēc vecākiem, ka viņi bija ļoti nabadzīgi, patiešām ļoti nabadzīgi, bet, nu, patiesi godbijīgi. Un Svētais Gars pasludināja, ka tas bērns ir dziedināts.

²¹ Lūk, vienkārši aizdomājieties, leikēmija tādām bērnīņām. Un asinis bija tik sliktā stāvoklī, ka vairs pat nevarēja barot viņu caur muti. Vajadzēja braukt uz slimnīcu un ņemt asinis, tas ir, ievadīt caur vēnām, lai viņu pabarotu; man šķiet, tā bija glikoze vai vēl kas. Es nezinu, kādus medicīnas terminus lieto tai slimībai, bet, lai kā tur nebūtu, tieši tā viņa bija jābaro. Taču, pirms vēl šis bērnīņš no turienes aizbrauca, viņa jau prasīja hamburgeru.

²² Un pēc tam, kad vecāki izdzirdēja no Svētā Gara TĀ SAKA TAS KUNGS, saprotiet, viņi . . . Un tie ir svešinieki, nekad agrāk nav šeit bijuši. Taču viņi . . . Viens apbrīnojams pāris jau gados, kuri burtiski pāris minūtēm atrada sev vietu, kur apstāties, brālis un māsa Kidi, bija devuši viņiem norādījumus, ko darīt un kur ieklausīties. Un mājupceļā bērnīņš jau paēda pusdienas.

²³ Vēl pēc divām vai trim dienām bija skolā. Un devās pie ārsta, un ārsts bija tik pārsteigts! Viņš sacīja: “Bērnā nevar atrast itin nekādas leikēmijas pēdas.” Redzat? Lūk, tas notika vienā brīdī, uz vietas, Visuvarenā Dieva spēks ņēma un vienā mirkli šādi iztirīja asinsriti un—un atkal atjaunoja tur dzīvības pulsāciju. Tāpēc ka tava—tava asinsrite ir tava dzīvība, mirstīgā. Un radija jaunas sūniņas, un attīrīja vecās! Un—lūk, lūk, kas tas ir, tas ir absolūts . . . Es teiktu, ka tas ir Visuvarenā Dieva radišanas akts;

paņemt asinsriti, kas ir piesārņota ar vēzi tik ļoti, ka mazulīte ir kļuvusi dzeltēna un piepūtusies, un jau pēc maza brītiņa: pilnīgi jauna asinsrite!

²⁴ Es ticu . . . Es nerunāšu to Viņa Vārdā; es to teikšu manā . . . manas ticības atklāsmē tam, kas nesen notika Sabino Kanjonā. Es ticu, ka tuvojas tā stunda, kad no jauna izaugs trūkstošie locekļi un brīnišķīgais Radītāja Spēks. Es—es ticu, ka, ja Viņš var izdarīt, ka parādās vāvere, kura nav . . . Lūk, virietis vai sieviete, kam trūkst tikai kāda ķermeņa daļa. Bet tas bija vesels dzīvnieks. Viņš ir Dievs. Es—es Viņu milu.

²⁵ Nu, lūk, es sāku runāt par tām lietām, un mēs tik runājam un runājam. Bet cilvēki ir gar sienām un stāv gaitenēs un istabās, un visur citur, tāpēc es uzreiz ķeršos klāt Vēstījumam.

²⁶ Un es gribu pateikt to un es gribu pateikties Tam, Kurš ir visuresošs. Un ka šodien, kad es vispār neko nezināju par šo Piekto Zīmogu, Tas atnāca šorit, kā vienmēr, noslēpumainā veidā, apmēram stundu pirms rītausmas, kad es biju lūgšanā. Un šodien . . .

²⁷ Šis pēdējās sešas vai piecas dienas es vienkārši esmu pavadījis mazā istabiņā, es ne ar vienu nesatiekos. Tikai izeju, lai paēstu ar kādu draugu, ar dažiem saviem draugiem no šejienes. Un, protams, jūs zināt, kas ir šie draugi, tie ir brālis un māsa Vudi. Jā. Un—un jūs zināt, un es devos uz turieni un—un uzturos pie viņiem, un visi ir bijuši ļoti jauki. Un nebija nekā tāda, vienkārši . . .

²⁸ Es cenšos pieturēties pie šī Vēstījuma par šiem Zīmogiem. Tas ir svarīgi. Es ticu, ka ir pienākusi tā—tā stunda, kad Tiem ir jāatveras, To atklāsmes laiks.

²⁹ Un vēl, es gribu, lai jūs noteikti, savlaicīgi, pēc iespējas ātrāk uzrakstītu savas neskaidrības pa—par šiem Septiņiem Zīmogiem, ja jums tādas ir, un noliktu tās uz galda. Un varbūt brālis Nevils vai kāds cits varētu šeit nolikt kastīti. [Kāds saka: “Lūk, kastīte.”—Tulk.] Ak, lūk—lūk, es to ieraudzīju. Ļoti labi. Būtu labāk, ja es tās dabūtu šovakar, lai pēc iespējas es varētu nedaudz sagatavoties svētdienas rītam. Un tā, nevajag, šajā reizē, tieši šajā reizē neuzdodiet tādus jautājumus, kā piemēram: “Vai, lūk, *tas* ir Svētā Gara pierādījums?” Saprotat? Es—es gribētu uzzināt par to, ko es mācīju, saprotiet, lai mums būtu tikai šī viena tēma, kā piemēram, draudzes periodi, precīzi, saprotiet, jo tieši to mēs tagad izskatām.

³⁰ Lūk, piemēram, ja mēs grasītos lūgt par slimajiem, tad tam varbūt ir vajadzīga citādāka lūgšana. Un tu esi zem svaidījuma, esi atnācis pavisam citam uzdevumam, zini. Un tu meklē Dievu, lai noskaidrotu: “Vai šovakar tur kāds būs, Kungs?”

³¹ “Jā, tur būs viena, kurai mugurā būs dzeltēna kleita, viņa sēdēs stūrī labajā pusē. Un, kad tu viņu izsauksi, nosauc viņu, lūk, *šādi*. Un saki, ka viņa ir izdarījusi *to un to*. Un viņai ir *tas*

un tas. Tad tu atnāc uz turieni un vēro, un tur viņa ir. Saprotat? Lūk, lūdzu, saprotiet. Tas ir citādāk. Saprotat?

³² Bet šeit es lūdzos: “Kungs Jēzu, kāds ir Tā skaidrojums? Atklāj man To.” Āmen.

³³ Un tā, tagad atkal izvilksim mūsu—mūsu Zobenus un Vārdus.

³⁴ Un es augsti vērtēju brāļa Nevila garigo atbalstu, tāpat arī viņa brāļu mīlestību, sēž man aiz muguras, lūdzas par mani. Un arī visu jūsu pārējo, kas esat šeit. Un tā, tā kā šovakar ir piektdienas vakars, mēs centīsimies izdarīt to vienkārši kā . . . mēs . . .

³⁵ Nav iespējams pieskarties tam visam. Jūs . . . Tāpēc ka varētu paņemt Šo, tikai vienu no šiem Zīmogiem, un turpināt, vienkārši—vienkārši caurskatīt to viscaur Rakstos, it visur. Saprotat? Tam būtu vajadzīgi mēneši un mēneši, un mēneši, un tev joprojām nebūtu Tas viss, jo Pats Zīmogs sasienu kopā visus Rakstus no 1. Mozus līdz Atklāsmes grāmatas, tikai viens Tās Zīmogs.

³⁶ Tāpēc, lūk, ko es cenšos darīt, es cenšos no Tā nenovirzīties, es kaut kur šeit pierakstu Rakstu vietas vai—vai kādu nelielu piezīmi un atturo no . . . Vienkārši turos pie tās vienas lietas, man ir tam jāseko līdzī, jo es tikai . . . Runādams, es runāju par—par . . . Es—es ceru, ka tā ir pareiza iedvesma. Un tad, kad es—kad es ieskatos, lai pārbaudītu . . . Un es—es sāku runāt un jūtu, ka es novirzos no tēmas, es apstājos, atskatos tajā citā virzienā, cenšoties paņemt citu Rakstu vietu, lai par to parunātu, saprotiet, lai it kā nedaudz izgaismotu tēmu arī no šīs puses, nevis tikai turpinātu iesākto domu.

³⁷ Un tā, šovakar caur Dieva žēlastību, ar Viņa palīdzību mēs izskatīsim Piekto Zīmogu. Un Tas ir šis Zīmogs. Tas ir nedaudz garāks nekā pārējie. Par četriem zirgu jātniekiem, lūk, bija doti divi panti katram, bet šajā ir trīs panti. Un tā, Piektais Zīmogs sākas Atklāsmes 6. nodaļā 9. pantā.

³⁸ Lūk, gadījumā, ja jūs neesat no šejienes un neesat dzirdējuši par tiem četriem jātniekiem, nu, jūs . . . Redziet, reizēm tu—tu vienkārši atkārtojies un—un it kā nostiprini kaut ko, un, šādi darīdams, tu gaidi, ka cilvēki To sapratis. Tāpēc, ja tur būs kaut kas tāds, ko jūs kaut nedaudz nesapratīsit, nu, vienkārši nedaudz pacietieties. Vai arī sameklējiet ierakstu un To noklausieties, un—un es esmu pārliecināts, ka jūs—jūs būsit no Tā svētīti. Tā ir ar mani. Es—es ceru, ka jums—ka jums tā ir.

³⁹ Nu ko, visi ir gatavi, no 9. panta līdz 11., tas ir, ieskaitot 11.

Un kad Viņš atdarīja piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem;

Un viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: Cik ilgi, Ak, Kungs, svētais, patiesīgais, tu . . . netiesāsi un neatribsi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?

Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes; un viņiem tika sacīts, lai atdusas vēl īsu laiku, kamēr pilns būs darba biedru un . . . viņu brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši.

40 Lūk, tas ir diezgan noslēpumaini. Un tagad es to saku lentes ierakstu dēļ un garīdzniekiem, un skolotājiem, kuri atrodas šeit, lūk, ja jūs skatāties uz To citādāk, es arī skatījos citādāk. Taču es vienkārši ņemu To no iedvesmas, kura pilnībā izmainīja manus uzskatus par To. Saprotat?

41 Un turklāt es ieraudzīju kad jūs redzat kā tas tiek atklāts, ka Tas viss salimējas un savieno kopā šos draudzes periodus un Rakstus, un sasienu To kopā. Saprotat? Un tieši tāpēc es ticu, ka Tas nāk no Dieva. Lūk, mēs to saprotam.

42 Un es domāju, ka reizēm mēs paļaujamies uz to, ko par To varbūt ir teicis kāds liels skolotājs. Saprotat? Un tas—tas nav nekas sliktis. Es nenosodu to skolotāju, it nemaz. Un es vispār nevienu nenosodu. Es nosodu tikai grēku, neticību; nevis cilvēkus.

43 Bet daži cilvēki saka: “Tu nosodi organizāciju.” Nē, tā tas nav. Es—es nosodu organizācijas sistēmu, nevis cilvēkus, kas tur atrodas, to cilvēku grupu, kas veido šo organizāciju, jūs zināt. Bet sistēmu, kas valda pār viņiem, lūk, ko es nosodu gan pie katoļiem, gan pie protestantiem. Ak, es . . .

44 Daži no vislabākajiem draugiem, kādus—kādus—kādus es pazīstu, ir katoļi, vienkārši . . . ? . . . Vai aptverat . . . Un varbūt tas cilvēks šovakar atrodas šeit, iespējams. Mums izdevās uzcelt šo draudzes ēku tikai tāpēc, ka tiesas zālē piecēlās viens Romas katolis un metās mani aizstāvēt, ak, kā neviens cits. Tā ir taisnība. Un viņi nespēja atteikt. Tā tas ir.

Un sacīja: “Viņi bija aprēķinājuši: ‘Pārāk daudz cilvēku.’”

45 Viņš sacīja: “Ak, tāpēc vien draudze nepieaugs vairāk par astoņdesmit cilvēkiem, šādā veidā.” Sacīja: “Tur atrodas šis dievnams.” Sacīja: “Es—es pazīstu draudzes ganu, un tā tālāk.” Un sacīja: “Tā draudze tur jau ir sen.” Sacīja, “Ja visi pārējie var piebūvēt, tad kāpēc viņi nedrīkst?” Romas katolis, mans labs draugs. Saprotat? Tieši tā.

46 Ar mani runāja viens katoļu puisis, patiesi tuvs mans draugs. Pirms es aizbraucu, viņam bija saimniecības preču veikals. Viņš sacīja: “Billij, es—es zinu, ka tu netici mūsu reliģijas sistēmai.” Viņš sacīja: “Taču es tev kaut ko pateikšu,” sacīja, “Dievs ir tik ļoti atzinis tavas lūgšanas par mums! Es uzskatu, ja kaut kur šajā valstī tu nokļūsi nepatīkšanās,” saka, “tev palīgā dosies ikviens šis zemes katolis.” Tāpēc, redziet, tas . . .

47 Viņš sacīja: “Katrs krusta nesējs,” tā viņš tos nosauca. Es to pateikšu tieši tā, kā viņš to pateica. Protams, viņi apgalvo, ka tie bija viņi, jo agrīnie kristieši nesa krustu uz savas muguras. Mēs to zinām no vēstures. Un viņi apgalvo, ka viņi bija šie agrīnie kristieši, un tā tas ir, taču sistēma ir aizvedusi viņus prom no šīs takas, saprotiet.

48 Un šie cilvēki, katoļi, ebreji, lai kas viņi nebūtu, viņi ir cilvēki no tā paša koka, no kurienes nākam mēs. Saprotat? Tā tas ir. Viņi—viņi ir cilvēki, kuri mīl, ēd un dzer, un guļ, un ir tādi paši kā jebkurš cits. Tāpēc mums nekad nevajag nosodīt individuus, nē, nevienu, saprotiet. Un mums nevajag nosodīt individuus.

49 Taču kā kalpotājam man ir pienākums sist to čūsku, kura kož šiem cilvēkiem, saprotiet. Un es ne—un es pat ne . . . Pats par sevi es to nedarītu, ja tas nebūtu uzdevums no Dieva, kas man uzliek to par pienākumu, saprotiet. Un man tas ir jāpilda patiesi un uzticīgi.

50 Taču, ja šurp atnāk kāds katolis, ebrejs, lai kas viņš arī nebūtu; ja viņš būtu muhamedānis, grieķis, pareizticīgais, lai kas viņš arī nebūtu. Ja viņš atnāktu uz šejieni, lai par viņu palūgtu, es palūgtu par viņu tikpat patiesi, kā es lūgtu par savējiem. Tā tas ir. Protams, jo viņš ir cilvēks. Un es esmu lūdzis par budistiem, sikhiem, džainiem, muhamedāņiem un—un visvisādiem, saprotiet, tādiem. Un es viņiem neko nejaudāju; es vienkārši par viņiem lūdzu, jo viņi ir cilvēki, parasti cilvēki, kas vēlas izveseļoties, un es cenšos padarīt viņiem dzīvi šajā ceļā kaut nedaudz vieglāku.

51 Un tā, mēs to saprotam, un šeit ir daudzi no jums, kurus es zinu, šeit sēž vismaz divi vai trīs īsti teologi. Un—un viņi ir gudri un ir lasījuši citu—citu viru mācības par šo tēmu. Un es vēlos, lai šie brāļi zina, ka es—es nenosodu tos cilvēkus. Es vienkārši izsaku to, ko man parāda Tas Kungs. Un nekā cita man nav.

52 Lūk, mums nekad nevajadzētu domāt, ka tikai tāpēc, ka viņa ir kāda vienkārša veļas mazgātāja vai—vai kāds vienkāršs arājs, ka viņi nevar saņemt atklāsmi no Dieva. Tāpēc ka, redziet, tas . . . Dievs, patiesībā Viņš atklāj Sevi vienkāršībā. Tas ir, mēs par to runājam svētdien, ar to mēs sākām, kā Viņš atklāj Sevi Savā vienkāršībā. Lūk, kas padara Viņu varenu.

53 Un tā, ļaujiet—ļaujiet man tikai . . . Ļaujiet man to tikai uz britiņu nedaudz atkārtot. Dieva varenība ir tajā, ka Viņš var padarīt Sevi tik vienkāršu. Lūk, kas padara Viņu varenu. Dievs ir varens un var pasniegt Sevi tik vienkāršā veidā, ka šīs pasaules gudrie nevar Viņu atrast. Viņi vienkārši nespēj Viņu atrast, jo Viņš padara Sevi pārāk parastu. Tagad skatieties. Un tas pats par sevi ir Jēzus Kristus atklāsmes noslēpums. Saprotat? Tas pats par sevi, ka . . . Tas ir . . . nekas nevar būt varenāks par Dievu. Bet nav iespējams padarīt kaut ko tik vienkāršu, kādu Viņš padara pats Sevi. Saprotiet, tieši tas padara Viņu varenu. Saprotat?

54 Lūk, kāds varens cilvēks, viņš tikai var kļūt nedaudz varenāks vai arī, iespējams, viņš var noliekties lejup un pateikt: “Kā tev klājas?” tev, vai kaut ko tamlīdzīgu. Taču viņš nevar padarīt sevi mazu. Vienkārši tāds nu viņš ir. Viņš ir cilvēks. Viņš gluži vienkārši nevar kļūt mazs. Jo, ja viņš sāks pārāk samazināties, tad viņam tā vai citādi vajadzēs vērsties pie tā, ko ir izdarījis kāds cits, un tamlīdzīgi. Un tad viņš atkal sāk sevi paaugstināt, saprotiet.

Taču Dievā, ceļš augšup ir uz leju. Jā.

55 Šis pasaules gudrie mēģina atrast Viņu ar savu gudribu. Šādi darot, viņi tikai attālinās no Viņa. Redziet, šis pasaules gudrie, tu mēģini kaut ko izskaidrot ar kaut kādu matemātiku vai vēl kaut ko. Atcerieties, Viņš pat ir ierakstījis to . . . Bibēlē, Atklās- . . . Nē, es lūdzu piedošanu.

56 Man šķiet, tas ir Jesajas 35, ka tas ir tik—tas ir tik vienkārši, ka To sapratis pat atpalikušie cilvēki. Saprotat? Ak: “Pat neprašas nevar tani apmaldīties.”

57 Gudrie ar savu gudribu pilnīgi palaiž to garām, attālinoties no Viņa, cenzdamies atrast Viņu ar gudribu. Lūk, neaizmirstiet to. Tas būs uz lentēm, saprotiet. Gudrie savā gudribā, mēģinot atrast Viņu ar savas gudribas palīdzību, aiziet tik tālu, ka neievēro Viņu, saprotiet. Ja vien viņi spētu būt pietiekami lieli, lai būtu pietiekami vienkārši, tad viņi spētu Viņu atrast. Ja tu esi pietiekami liels, lai kļūtu pietiekami parasts! Vai saprotat? Un, jūs zināt, ka—ka tā tik tiešām ir Patiesība.

58 Esmu bijis pie cilvēkiem viņu iestādēs un visur kur, kas bija patiešām cilvēki, lieli, karaļi, saprotiet, un valdnieki, monarhi, un parasti tie ir lieli cilvēki. Vēl es esmu bijis vietās, kur tam puisim ir tikai viens maiņas apģērbs, varbūt tas ir kāds kalpotājs, kas grib ar mani nedaudz pastrīdēties, un . . . un tev—tev tā vien šķiet, ka zeme bez viņa nespētu griezties, saprotiet. Un tas—tas nozīmē, ka viņš no sevis ir kaut ko iedomājies, saprotiet. Taču liels cilvēks, liels cilvēks apsežās un mēģina panākt, lai tu domātu, ka tu esi tas lielais cilvēks. Saprotat? Redziet, viņš var pazemoties.

59 Un, redziet, Dievs ir tik varens, ka Viņš var Sevi pazemot tik ļoti, ka cilvēks nespēj tik zemu nolaisties, saprotiet. Tas arī viss. Un savā . . .

60 Bet viņi mēģina Viņu atrast. Tagad skatieties. Viņi mēģina atrast Viņu, sūtot puikas uz skolu, lai iegūtu humanitāro zinātņu bakalaura grādu. Un—un viņi mēģina atrast To, izmantojot Bībeles teoloģisko terminoloģiju. Un viņi mēģina atrast Viņu caur izglītības programmām un caur organizatoriskām programmām, un caur skaistām lietām, mēģina atrast. Viņa tajā pat tuvumā nav. Jūs vienkārši cināties ar vēju, tas arī viss. Jūs—jūs tikai attālināties no Tā.

61 Ja vien viņi spētu būt pietiekoši lieli, lai būtu—būtu pietiekoši vienkārši, viņi spētu atrast Viņu tajā virzienā, kļūstot vienkārši. Taču, kamēr jūs ejat gudrības virzienā, jūs no Viņa attālināties.

62 Nu, ļaujiet man to paskaidrot, lai jūs to nepalaistu garām. Kamēr vien jūs mēģinat atrast Dievu caur gudrību, kā tas notika Ēdenes dārzā, kā tas notika Mozus dienās, kā tas bija Noas dienās, kā tas bija Kristus dienās, Jāņa Dienās, apustuļu dienās un līdz pat šai dienai! Kad jūs mēģinat To izskaidrot un mēģinat atrast Dievu ar gudrības palīdzību, tad jūs visu laiku no Viņa attālināties. Jūs mēģinat To saprast. Bet to nav iespējams saprast. Vienkārši pieņemiet To. Saprotat? Vienkārši ticiet Tam. Necentieties To saprast.

63 Es nevaru saprast, kāpēc tā, nu, daudzas lietas. Ne pārāk daudzas lietas es saprotu jeb varu saprast. Es nevaru saprast, kā šis jaunais cilvēks, kas šeit sēž, ēd tādu pašu barību kā es, bet—bet, skatieties, viņam uz galvas matu ir papildnam, bet man nav neviena. Es to nesaprotu. Man pateica, ka pie vainas ir kalcijš; bet es nespēju vien griezt nagus, bet matu ko apgriezt, kā nav tā nav. Es—es to nesaprotu. Kā tajā senajā parunā, es. . .

64 Ne jau tāpēc, lai aizietu no nopietnības; jo Tas ir nopietni, bet es vēl neesmu ticis līdz tam Zīmogam.

65 Kā tas ir, ka melna govš var ēst zaļu zāli un dot baltu pienu, no kura sakuļ dzeltenu sviestu! Es—es pavisam noteikti to nevarētu izskaidrot. Tāpēc ka, redziet, no viena uztaisās kaut kas cits. Bet kā tas notiek, es to nevaru izskaidrot.

66 Es nevaru izskaidrot, kā šīs divas lilijas jeb divas vienas sugas puķītes, ka viena ir sarkana, bet otra dzeltēna un viena brūna, un viena zila. Es to nesaprotu. Tās visas apspīd tā pati saule. No kurienes uzrodas tā krāsa? Saprotat? Es—es nevaru to izskaidrot, tomēr tas ir jāpieņem.

67 Kā man gribētos, lai kāds ievērojams teologs izskaidrotu man, kā šī zeme var atrasties orbitā. Interesanti, vai jūs varētu man zinātniski uzvest gaisā bumbu, kas griežas, uz izdarīt tā, lai viņa apgrieztos vienā pozīcijā kaut divas reizes. Jūs to nevarētu. Un tomēr tas viss ir tik ideāli noregulēts, ka ir iespējams noteikt saules aptumsumu ar minūtes precizitāti divdesmit gadus uz priekšu. Nav tāda pulksteņa vai laikrāža, vai tāda aparāta, kas būtu tik nevainojams. Un tomēr viņa tur karājas. Un turklāt stāv slīpi. Kas būtu, ja to nedaudz iztaisnotu? Jā. To mēģinot, tu parādītu sevi kā muļķi, saprotiet.

68 Tāpēc, redziet, necentieties iegūt gudrību, saprast. Vienkārši ticiet tam, ko Viņš saka. Un, jo vienkāršāki jūs kļūsi, te nu tas ir, jo ātrāk jūs To atradīsi. Es esmu tik pateicīgs par to, pateicīgs, ka Viņš ir padarījis Sevi vienkāršu. Un tā, mēs redzam 6. nodaļas 9. pantā. Šeit es sāksu.

Un kad Viņš atdarīja piekto zīmoņu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva vārda un liecības dēļ. . . kas bija viņiem.

69 Ievērojiet, šeit nav pieminēts vēl kāds zvērs jeb dzīvā—dzīvā būtne, šajā Piektā Zīmoga paziņojumā. Lūk, atcerieties, ka Ceturtajā Zīmogā tā bija. Tā bija Pirmajā Zīmogā, Otrajā, Trešajā un Ceturtajā, taču šeit nevienas nav. Redzat?

70 Un tā, ja jūs ievērosiet, vienkārši vēlreiz izlasīsim vienu no Zīmogiem. Atgriezīsimies pie Ceturtā Zīmoga, saprotiet. Un tas ir 7. pants.

Un kad Viņš atdarīja ceturto zīmoņu, tad es dzirdēju ceturto dzīvnieka balsi sakām: Nāc . . . skaties.

. . . kad Viņš . . . atdarīja trešo zīmoņu, es dzirdēju trešo dzīvnieka balsi sakām: Nāc un skaties.

. . . otrā dzīvnieka . . . Nāc . . . skaties.

. . . un pirmais dzīvnieks saka: Nāc un skaties.

71 Taču, kad mēs tiekam līdz Piektajam Zīmogam, nekāda dzīvnieka tur nav. Tagad vienkārši skatieties.

Un kad Viņš atdarīja piekto zīmoņu, es redzēju zem altāra . . .

72 Uzreiz! Redziet, tur nav—tur nav nekāda zvēra. Bet zvērs simbolizē spēku. Mēs to zinām, saprotiet. Tur vairs nav nekādas dzīvās būtnes.

73 Lūk, viena no šīm dzīvajām būtnēm, kā mēs noskaidrojām, izpētot atklāsmi draudzēs, ka viena no tām bija . . . bija lauva; bet otrā—otrā bija vērsis; un nākošā bija cilvēks; un vēl viena bija ērglis. Mēs ieraudzījām, skatot draudzes periodus, ka šie četri dzīvnieki, kas simbolizē četrus spēkus, bija izvietojušās apkārt Apustuļu Darbiem tieši tāpat, kā tas bija tuksnesī pie saiešanas telts. Un jūs to saprotat, tāpēc es netērēšu laiku, lai tajā iedziļinātos. Mums tas bija šeit uzzīmēts un pilnīgi precīzi parādīts! Viņi To apsargāja, Jēru un Vārdu, lai izpildītu Vārdu tieši tāpat, kā viņi apsargāja derības šķirstu Svētnīcā tuksnesī, un tā tālāk.

74 Lūk, mēs pat parādījām, kā bija izvietotas Izraēla ciltis pēc to krāsām un pēc . . . Cik daudzi ir dzirdējuši septiņus—septiņus draudzes periodus? Šķiet, ka vairākums, puse, divas trešdaļas no jums. Ievērojiet, ka pat dzīvnieka daba precīzi atbilda ciltis emblēmai, kādā veidā šīs četras . . . bija izvietotas divpadsmit ciltis, pa četrām katrā pusē jeb—jeb pa trīs ciltīm katrā pusē. Un četri dzīvnieki sēdēja un sargāja, šīs ciltis, no visām četrām pusēm.

75 Un pēc tam mēs paņēmām Evaņģēlijus un precīzi parādījām. Kad kāds iegāja pie šķirsta, viņi sargāja šķirstu, derību. Un pēc tam mēs noskaidrojām, ka jaunās Draudzes derība, Tās

pārstāvniecība uz zemes, bija Svētais Gars. Asinis bija mums no jauna atsūtījušas Svēto Garu. Un šie četri dzīvnieki simbolizēja divpadsmit Izraēla ciltis, kad tās sargāja. Un mēs ieraudzījām viņu dabu un ņēmām un piemērojām šo dabu katram no šiem četriem Evaņģēlijiem, precīzi, tas precīzi atbilda. Viens atbilda ļaunam, otrs vērsim, un vēl viens . . . Četri Evaņģēliji! Lūk, lūdzu. Šie četri Evaņģēliji ir Svētā Gara apsardzība. Āmen.

⁷⁶ Es nekad neesmu varējis saprast . . . tas ir iesēdies man atmiņā. Lūk, man šķiet, tas bija pirms kādiem sešiem gadiem, kad es dzirdēju, kā viens ievērojams virs pateica, ka . . . “Apustuļu Darbu grāmata bija tikai karkass.” Šo izteicienu esmu dzirdējis daudzas reizes. Taču dzirdēt to no cilvēka, kuram ir tāds statuss kā sludinātājam un skolotājam, kurš ir uzrakstījis populāras grāmatas, kuras visur tiek lasītas, un pateikt, ka Apustuļu Darbu grāmata praktiski nav piemērota Draudzes apmācībai!

⁷⁷ Bet Apustuļu Darbu grāmata ir taču pats Tās pamats; nevis karkass. Pamats! Tāpēc ka Bibelē ir teikts, ka Dieva pamats “ir uzcelts uz apustuļu mācības”, pareizi, “Kristus ir Galva, Stūrakmens.”

⁷⁸ Un, kad šis cilvēks tur stāvēja un izteica šādu piezīmi, es—es—es—es vienkārši . . . Man vienkārši pamira sirds. Un es nodomāju: “Nav nekāds brīnums.” Jā, tagad es to redzu Zīmogos. Tas vienkārši nebija atklāts. Tas arī viss. Saprotat?

⁷⁹ Tāpēc viņi tur bija, viņi tur stāvēja, bet tur bija kāds, kas to runāja. Un tā, skatieties, viņi apsargā.

⁸⁰ Lūk, tad mēs paņēmām Mateja 28:19 un izskatījām to visu caur Mateja Evaņģēliju, kurš simbolizēja ļaunu. Un iedziļinoties tajā, mēs precīzi ieraudzījām, kāpēc viņi kristīja Jēzus Kristus Vārdā. Un tur nu Viņš bija, stāvēja ar tiem pašiem Rakstiem, lai sargātu šo svēto uzdevumu kristīt Jēzus Kristus Vārdā. Skaidrs. Nu, es jau novirzījos uz draudzes periodiem.

⁸¹ Skatieties. Taču šeit, kad mēs nonākam pie šī Piekta Zīmoga, tur—tur—tur neiznāk neviens jātnieks un nav dzīvnieka, kas To paziņo. Jānis tikai . . . Jērs To atvēra, un Jānis To ieraudzīja. Šeit neviens vairs neteica: “Tagad nāc, paskaties. Nāc, skaties.” Ievērojiet, nav dzīvās būtnes spēka. Vai arī . . .

⁸² Un arī Sestajā Zīmogā nav dzīvnieka, kas To paziņo. Un Septītajā Zīmogā nav dzīvnieka, kas To paziņo. Nav spēku, kas To paziņo. Redziet, neviens to nedara. Uz . . . Skatieties. Uz . . . Pēc Ceturtā Zīmoga dzīvnieku spēks vairs neko nepaziņo ne Piektajā, ne Sestajā, ne arī Septītajā Zīmogā, vispār vairs nepaziņo.

⁸³ Tagad skatieties. Man tas patīk. Kad bija šis jātnieks uz četriem zirgiem, jātnieks (vienskaitli) uz četriem dažādiem zirgiem, tad bija dzīvnieks, kas pasludināja, spēks. Katru reizi, kad šis jātnieks pārsēdās citā zirgā un izjāja, iznāca un to

paziņoja cits dzīvnieks: “Tas ir liels noslēpums.” Saprotat? “Tas ir šis noslēpums.” Kāpēc? Paziņoja to noslēpumu.

⁸⁴ Kāpēc tad šeit, šajā Piektajā Zīmogā, vairs nav neviena, kas To paziņotu? Te nu tas ir, saskaņā ar atklāsmi, kuru man šodien iedeva Kungs Jēzus, saprotiet, jeb šorīt agri no rīta. Lūk, kas tas ir: draudzes periodu noslēpums tajā laikā jau ir beidzies. Antikrista noslēpums tajā laikā jau ir atklāts. Antikrists ir devies savā pēdējā izbraucienā, un mēs ieraudzījām viņu uz tā pelēkā zirga, saļauktu ar viņa daudzajām krāsām, un viņš jāj taisni pazušanā.

⁸⁵ Mēs redzēsim to Bazūnēs un citur, kad mēs to izskatīsim. Es varētu tajā iedziļināties, bet mēs atkal novirzīsimies no tēmas. Un mēs—mēs ejam. . . viņš jāj. . .

⁸⁶ Lūk, kāpēc tur neviena nav. Un tā, mēs zinām, ka ir uzrakstīts, tāpat, tam ir kaut kāds iemesls. Lūk, jūs atceraties, ka pašā sākumā es teicu, ka visam ir kāds iemesls. Vai atceraties to tintes pilieniņu? Redzat? Un tā, ir jāatrod iemesls. Nu, kaut kāda iemesla dēļ tur nebija vajadzīgs dzīvnieks jeb spēks, lai paziņotu šī Zīmoga noņemšanu. Un tikai Dievs var atvērt, kāpēc, tas arī viss, jo tas viss—viss ir atrodams Viņā.

⁸⁷ Taču iemesls, kāpēc Viņš To atklāj kā es saprotu, ir tas, ka tas ir Izpirkšanas Grāmatas noslēpums, jo tiek atklāts antikrists; un tajā pašā laikā Draudze jau būs prom, un šīs lietas pat nenotiek draudzes periodā, it nemaz. Tā tas ir. Tas—tas jau ir ārpus draudzes perioda. Šajā laikā Draudze pavisam noteikti ir Aizrauta. Draudze dodas augšup Atklāsmes 4. nodaļā un atgriežas tikai tad, kad Tā atnāk atpakaļ kopā ar Savu Ķēniņu 19. nodaļā. Bet šie Zīmogi šeit atklāj, kas ir bijis, kas ir un kas būs. Saprotat? Un, lūk, tas, kas bija domāts draudzes laikam, tika atklāts šajos Zīmogos. Un tagad paskatieties, kas ar To notiek.

⁸⁸ Tika atklātas četras šī jātnieka stadijas. Šajā laikā tika atklātas antikrista, kurš jāj uz zirga, četras stadijas, tāpēc nekā tāda vairāk nebūs.

⁸⁹ Un tur bija četras dzīvās būtnes no Dieva, lai pasludinātu to jātnieku, kad viņš izjāja. Četri zvēri ir četri spēki. Lūk, mēs zinām, ka saskaņā ar Bībeles simbolu terminu skaidrojumu *zvērs* apzīmē “spēku”. Un tā, izskatīsim to pamatīgi. Šie četri Bībeles dzīvnieki simbolizē spēku cilvēku vidū.

⁹⁰ Lūk, ja mēs paskatāmies, piemēram, Daniēla grāmatā, kad viņš redzēja, ka pacēlās kāda valsts, varbūt tas bija lācis, kas turēja mutē ribi, tas bija simbols. Pēc tam viņš redzēja, kā uzcēlās cits spēks, āzis. Arī tas kaut ko simbolizēja. Pēc tam viņš ieraudzīja, kā uzceļas cits spēks, un—un tas bija leopardis ar tik un tik galvām. Tas simbolizēja konkrētu valsti. Pēc tam viņš ieraudzīja, kā pacēlās vēl viens, varena lauva ar zobiem un—un samina ar kājām atlikumu. Tas simbolizēja pilnīgi citādu

spēku. Viena no tām bija Nebukadnēcara valstība un cita tāda, kā—kā sapni. Daniēls redzēja viziju; Nebukadnēcars redzēja sapni. Taču Daniēls izskaidroja viņa sapni, un tas pilnībā sakrita ar viziju.

⁹¹ Āmen! O-o! Ak! [Brālis Branhams sasiņ plaukstas—Tulk.] Ja vien jūs zinātu, kas notika! Kas notika, pirms mēs devāmies prom no šejienes? Vai jūs saprotat? Ak, seši sapņi pilnībā sakrita ar to viziju. Āmen. Redzat? Izskaidrots sapnis ir vizija. Jo varbūt tas cilvēks nav dzimis, lai viņa zemapziņa būtu, lai viņš būtu nomodā, kad viņš to redz, un tad Dievs iekļūst viņa zemapziņā un runā uz viņu. Jo Viņš apsolīja, ka pēdējās dienās Viņš nāks pie cilvēkiem sapņos un arī vizijās. Saprotat?

⁹² Lūk, vizija ir tad, kad tu esi pilnīgi nomodā, stāvēdams, piemēram, šādi, un kaut kas tiek atklāts. Un stāvi un saki viņiem visu pilnīgi precīzi; redzi to, kas ir noticis, un to, kas notiks, un tā tālāk.

⁹³ Bet, lūk, sapnis, tas ir tad, kad tu esi aizmidzis un tavas piecas maņas ir neaktīvas, un tu esi—tu esi savā zemapziņā. Tu kaut kur atrodi, jo, kad tu atgriezies, tu atceries, kur tu biji, atceries to visu dzīvi. Saprotat? Lūk, tā ir tava zemapziņa. Tādējādi tāpēc, redziet. . .

⁹⁴ Kā mēdza teikt kongresmenis Apšovs: “Tu nevari būt tas, kas tu neesi.” Un tieši tā arī ir, saprotiet.

⁹⁵ Un tad tu esi dzimis kā redzētājs. Lūk, redziet, lai tas notiktu, šiem diviem apziņas stāvokļiem ir jābūt cieši kopā; nevis vienam ar piecām aktīvām maņām, lūk, *šeit*, bet otram, lūk, *šeit*, kad tu esi aizmidzis un piecas maņas ir neaktīvas. Bet, redziet, ja tev jau no dzimšanas šie abi stāvokļi ir kopā, tad tev nevajag aizmigt. Tu vienkārši pārej no viena stāvokļa otrā, tādā veidā. Tev nevajag aizmigt. Tev starp tiem abiem nav vietas, lai aizmigtu. Un pats sevi tu tādu nevari padarīt.

⁹⁶ Tāpēc ka: “Dāvanas un aicinājumi ir Dieva iepriekšnolemti.” Tās ir—tās ir Dieva dāvanas un aicinājumi, un Bībele pat saka, ka tie ir “neatceļami”. Saprotat? Tās bija iepriekšnolemtas pirms pasaules radīšanas. Saprotat?

⁹⁷ Un tā, mēs redzam, ka. . . Zvērs no Daniēla grāmatas nozīmēja, ka tas bija kāds spēks, kas uzcēlās cilvēku vidū. Skaidrs. Un—un arī šis Jāņa vizijas parādīja, ka tie bija spēki, valstis, kas uzcēlās. Piemēram, Atklāsmes 13. nodaļā parādās Savienotās Valstis kā jērs. Un turklāt, ja gribat zināt citu. . .

Jūs teiksiet: “Nu, te runa ir par valsts spēkiem.”

⁹⁸ Tas simbolizē arī svēto spēku, zvērs. Vai jūs to zinājāt?

⁹⁹ Paskatieties uz Rebeku; kad—kad Ābrahāma kalps Ēliēzers. . . Kad viņš atnāca, lai paņemtu Rebeku, viņa. . . Viņš uzsēdināja viņu uz kamieļa, uz tā paša kamieļa, kuru viņa padzirdīja. Un viņa jāja uz šī kamieļa, lai satiktos ar viņas vēl

neredzēto ligavaini. Tieši tas, ko viņa padzirdīja, bija tas, kas aizveda viņu uz viņas nākošajām mājām un pie vira.

¹⁰⁰ Un tieši tas pats notiek šodien, saprotiet. Tieši tas, ko Draudze apūdeņo, tā ir Sēkla, Vārda Sēkla. Tas ir tieši tas Vārds, kas atdzīvojas un aiznes mūs pie mūsu neredzētā Ligavaiņa. Saprotat? Saprotat?

¹⁰¹ Un paskatieties, cik pilnīgi tas ir. Īzāks bija aizgājis no mājām un bija uz lauka, prom no savām mājām, kad viņu ieraudzīja Rebeka.

¹⁰² Un Draudze satiksies ar Kristu gaisā, un pēc tam Viņš aizvedīs Viņu uz Mājām, Tēva Mājām, kur ir sagatavoti mājokļi. Tieši tā Īzaks aizveda Rebeku.

¹⁰³ Un paskatieties, tā bija mīlestība no pirmā acu skata. Ak vai! Viņa vienkārši skrēja viņam pretī.

¹⁰⁴ Un tieši tā Draudze satiksies ar Kristu gaisā un būs kopā ar Viņu vienmēr.

¹⁰⁵ Un tā, saskaņā ar Bībeles terminiem šie zvēri ir spēki. Skatieties. Es gribu, lūk, es gribu, lai jūs pievērsat tam uzmanību.

¹⁰⁶ Velns izjāja uz saviem četriem dzīvniekiem, kuri mainīja krāsas. Viņam bija viņa četri dzīvnieki. Tie bija tie trīs, savienoti vienā krāsā, un tādējādi šis zirgs sanāca bāls; baltais zirgs, sarkanais zirgs, melnais zirgs. Un mēs ieraudzījām, ka katrs no tiem bija kāda no viņa kalpošanas stadijām, agrīnās draudzes stadijas, kas Nikejā bija organizējusies konfesijā. Sākotnējā Vasarsvētku dienas draudze, pār kuru bija izlējies Svētais Gars, galu galā pieņēma antikrista garu, izveidoja organizāciju, piedzemdēja organizācijas meitas. Viņš mainīja savu spēku trīs reizes un ielika tos vienā, un tādējādi sanāca bālais zirgs. Un pēc tam viņam tika dots vārds Nāve, un viņš aizjāja ar to Mūžībā. Skaidrāk nu nekādi vairs nevar! Lūk, tagad skatieties, viņam ir dots šis—šis zirgs, un viņš uz tā jā.

Dievs, Dievs arī, kā vienmēr . . .

¹⁰⁷ Tagad skatieties. Kad antikrists parādījās pirmo reizi, kā viņš parādījās? Uz balta zirga. Redziet, nu, pilnīgi nevainīgs, tik vien kā mācība draudzē. Viņiem sagribējās sadraudzību. Jūsu sadraudzībai ir jābūt ar Kristu. Taču viņiem sagribējās sadraudzību. Viņi vairs nevarēja izturēt, gribēja, lai būtu . . .

¹⁰⁸ Nu, jūs zināt, kā draudzē uzrodas mazie grupējumi. Jūs, jūs, draudzes gani, to zināt. Saprotat? Viņi, kā viņi saka: “Tāds tādu atrod.” Bet, ja mēs esam dzimuši no augšas, brāļi, tad—tad tā nav pareizā attieksme, saprotiet. Nē. Lūk, mēs—mēs—mēs . . .

¹⁰⁹ Ja mēs ieraugām kaut ko nepareizu mūsu brāļi, vienkārši lūgsim par to un nesisim to Dieva priekšā, un milēsim to cilvēku, līdz mēs ievēdīsim viņu Dieva Klātbūtnē. Saprotat? Lūk, kā tas ir, kā tas patiesībā ir jādara.

110 Ziniet, Jēzus sacīja. “Tur būs nezāles,” jo Jēzus teica, ka būs, “bet neraujiet tās ārā; citādi līdz ar tām jūs izrausiet kviešus.” Saprotiet: “Vienkārši atstājiet tās.” Viņš darīs. . . Ļaujiet, lai Viņš atdala, kad pienāks laiks. Saprotat? Lai tas viss aug kopā.

111 Paskatieties, kad iznāca dzīvnieks, antikrists iznāca uz dzīvnieka, uz sava spēka.

112 Ak, man tas patīk! Nu, tagad es sāku justies tā reliģiozi, saprotiet, tā laikam ir stimulācija. Paskatieties, kad antikrists. . . Ak, šis—šis atklāsmes tās Uguns lodes Klātbūtnē, kas stāvēja gaisā tur istabā! Teju vai. . . Ak, brāli! Kaut arī es To redzu jau kopš bērnības, ik reizi, kad Tas man pietuvojas, Tas mani satrauc. Es teju vai zaudēju samaņu. Pie Tā nevar pierast, tas nav iespējams. Tas ir pārāk svēti.

113 Paskatieties, kad antikrists jāja uz (četriem) savas kalpošanas zvēriem, Dievs sūtīja preti zvēru, lai tas ar viņu cīnītos. Saprotat? Tagad skatieties. Tātad, katru reizi (kad zvērs jāja) uz sava zirga, antikrists jāja uz sava zirga, uz sava zvēra, lai paziņotu savu kalpošanu; arī Dievs sūtīja Savu dzīvnieku, Viņš bija uz Tā, lai paziņotu Savu cīņu ar to.

114 Lūk, Rakstos ir teikts: “Kad ienaidnieks nāk kā pārplūdusi upe, Dieva Gars paceļ pret to karogu.”

115 Un tā, kad ienaidnieks parādījās kā antikrists, Dievs viņam preti sūtīja noteikta veida spēku. Un tad, kad viņi. . .

116 Viņš atkal parādījās kā jātnieks uz sarkanā zirga; cita krāsa, cits spēks, cita kalpošana; Dievs viņam preti sūtīja citu, lai ar to cīnītos, lai aizsargātu Savu Draudzi.

117 Viņš izsūtīja trešo, un atkal Dievs sūtīja Savējo, iznāca trešais dzīvnieks un to paziņoja.

118 Viņš izsūtīja ceturto; Dievs izsūtīja Savu ceturto. Un pēc tam antikrista beigas, un tajā laikā beidzās arī draudzes periodi. Skatieties. Lūk, ak, šis te ir patiešām labs!

119 Un tā, mēs redzam, ka velns mainīja četrus—četrus dzīvniekus, un tas apzīmēja to spēku, kuru viņi atklāja. . . tas ir, tos spēkus, kurus viņš atklāja pasaulei, un kā tas beidzās ar to bālo “nāves” zirgu.

120 Tagad apskatīsim Dieva spēkus šajos dzīvniekos, lai cīnītos ar tiem.

121 Pirmais Dieva dzīvnieks, kuru Viņš sūtīja pretim antikristam, antikrista garam, kad tas bija vēl tikai viņa mācība. Lūk, atcerieties, kad antikrists izjāja pirmo reizi, viņam bija mācīšanas kalpošana. Sākumā antikrists jāja mācīšanas kalpošanā. Tagad paskatieties uz to, kas devās viņam preti: lauva, Lauva no Jūdas cilts, kurš ir Vārds. Kad parādījās viņa viltus mācība, viņam preti devās patiesais Vārds.

122 Lūk, kāpēc tur bija Irenejs un Polikarps un—un—un—un tie pārējie viri, Svētais Martins.

123 Kad šis antikrists jāja ar savu viltus mācību, Dievs sūtīja Savu Mācību, Vārdu, Lauvu no Jūdas cilts, kas ir Vārds, izpausts Svētajā Garā. Un Svētais Gars bija tur, lai izpaustu Sevi, un tieši tas ir Vārds!

124 Lūk, kāpēc agrīnajai Draudzei bija dziedināšanas un brīnumi, un vizijas, un spēks, jo tas bija dzīvais Vārds kā Lauva no Jūdas cilts, kurš iznāca, lai ar to cīnītos. Āmen! Vai tagad jūs sapratāt? Viņš sūta savu spēku, antikristu; Dievs sūta Savējo, Vārdu. Antikrists, viltus mācība; tai pašā laikā iznāca patiesā Mācība, lai cīnītos ar to! Lūk, tas bija pirmais. Lūk, tā bija pirmā Draudze, apustuliskā, kura devās viņam preti.

125 Un tā, otrais dzīvnieks, kuru sūtīja antikrists, bija sarkans dzīvnieks, kuram bija . . . uz kura viņš jāja, kuram bija jāpaņem miers (un) no zemes un—un jākaro.

126 Lūk, otrais dzīvnieks, kas devās ar viņu cīnīties, bija vērsis. Vērsis apzīmē darbu, nastu nesējs dzīvnieks.

127 Un tā, šeit mēs uz minūti apstāsimies. Ļaujiet man, jā, ļaujiet man, lai jūs to tagad patiešām saprastu. Lūk, tas jums var šķist nedaudz nesaprotami. Taču tagad apskatīsim tur Tiatīru. Skatīties un ieraudzīsiet, ka tā ir Draudze, kas dara smagu darbu, saprotiet.

Un Tiatīras draudzes eņģeļim raksti: Tā saka Dieva Dēls, kam viņa acis kā uguns liesma, kam kājas līdzīgas mirdzošam varam;

Es zinu tavus darbus. . .

128 Redziet, šeit viss ir par darbiem, redziet, jo tieši tas jāja kopā ar viņiem.

. . . un tavu mīlestību un kalpošanu (redziet, tas viss ir tikai . . .), un ticību un . . . pacietību, un ka tavi pēdējie darbi (atkal, divreiz “tavi darbi”) ir lielāki nekā pirmie.

129 Redziet, tas parāda, ka Tiatīras Periodā, kad antikrists jau bija iekārtojies un ienācis Tiatīras Periodā, tai mazajai Draudzītei atlika tikai—tikai vienkārši smagi strādāt.

130 Un vēl viena lieta: vērsis ir arī upurdzīvnieks. Saprotat? Viņi pavisam brīvi bez mazākās piepūles atdeva savas dzīvības šajos tumšajos viduslaikos, šajos tūkstoš gados, kad pasauli kontrolēja katolicisms. Un viņi droši devās uz priekšu, jā vai nē. Viņi nebaidījās mirt. Ja ir jāmirst, tātad jāmirst. Viņi droši devās nāvē. Kāpēc? Tas bija tā perioda Gars!

131 Lūk, kāpēc viņi, lūk, kāpēc Irenejs, lūk, kāpēc Polikarps, Jānis, Pāvils, tie lielie un varenie viri toreiz cīnījās pret to visu!

132 Pāvils to redzēja. Viņš sacīja: “Es zinu, ka pēc manas aiziešanas jūsu vidū ienāks vilki, brāļi, mācot ačgārnības, un

tas aizraus jūs līdzī.” Paskatieties, kā stāvēja šis vienkāršais un nelokāmais apustulis; visa mugura sitienu rētās, acis asaro. Taču viņš redzēja tālāk nekā viņu . . . nekā tas uzstādītais teleskops, ar kuru var redzēt simtu divdesmit miljonu gaismas gadu attālumā kosmosā. Viņš varēja redzēt līdz pašai Mūžībai. Tā tas bija. Un viņš to paredzēja un pateica, ka tieši tas arī notiks. Un pateica arī to, kas turpinājās arī nākošajā periodā, kuram bija jānāk. Un tā, skatieties, tieši tā tas bija.

¹³³ Pēc Pavila Svētais Jānis bija tas, kurš nodzīvoja visilgāk. Un, kad Svētais Jānis centās savākt visas garīgās Vēstules, kas Svētā Gara svaidītas, un tās visas apkopot un izveidot Biblii, Romas impērija viņu noķēra un aizsūtīja uz Patmas salu. Viņš bija uz šīs Patmas salas Dieva Vārda dēļ. Polikarps palīdzēja viņam to iztulkot.

¹³⁴ Es nesen lasīju vēstuli, kuru Polikarpam bija uzrakstījusi pati Marija. Un sabāra . . . nē, nevis sabāra. Bet cildināja viņu par to, ka viņš ir drosmīgs vīrs, kurš pieņem un māca Jēzus Kristus mācību, Kurš piedzima viņai no Dieva. Pašas Marijas vēstuli, kuru viņa bija uzrakstījusi Polikarpam.

¹³⁵ Polikarpu izbaroja lauvām, jūs zināt. Nē, viņu sadedzināja. Tur—tur bija pārāk vēls, lai izlaistu arēnā lauvu, tāpēc viņi nojauca kaut kādu vannasistabu, vecu pirti, un atveda viņu uz—uz arēnu un—un viņu sadedzināja.

¹³⁶ Un iedams uz turieni, viņš gāja ar nolaistu galvu. Tas romiešu virsnieks sacīja: “Tu esi jau gados un esi ļoti cienijams. Kāpēc tu no tā visa neatsakies?”

¹³⁷ Bet viņš tikai turpināja skatīties uz Debesīm. Un no kaut kurienes atskanēja Balss. Viņi nevarēja saprast, no kurienes. Sacīja: “Polikarp, nebaidies, Es esmu ar tevi.” Hm-hm. Kāpēc? Viņš stāvēja ar šo Vārdu.

¹³⁸ Un, kad viņi sāka apkraukt Polikarpu ar dēļiem, lai viņu sadedzinātu, sāka skanēt Debesu mūzika. Un—un himnas, kaut kur dziedāja eņģeliskas būtnes. Viņam pat acu kaktiņš nenoraustījās izsmēģēju priekšā.

¹³⁹ Tie bija drosmīgi viri. Tie ir viri, kuri var nostāvēt. Daudzus gadsimtus mocekļi šausmīgi cieta. Bet kā viņiem tas izdevās? Viņi bija iedvesmoti no Dieva Gara, spēka. Es . . .

¹⁴⁰ Neaizmirstiet to, draudze. Arī jūs, brāļi, kas klausāties ierakstu, es gribu, lai jūs to pārbaudiet. Kā gan cilvēki var izdarīt kaut ko ārpus tā Dieva spēka, kas viņiem ir dāvāts? Es te nolikšu šo kasti, lai to attēlotu. Ja Dievs sūta cilvēku vidū kādu konkrētu Garu, tad tikai tā viņi var rīkoties: caur to Garu, kas darbojas viņu vidū. Lūk, mēs to jums pierādīsim ar Draudzes vēsturi un caur Zīmogu atvēršanu, un ar tiem spēkiem, kas tika izlaisti; un pavērojiet, cik precīzi Draudze reaģēja uz to—to svaidījumu, un neko citu viņi nespēja darīt.

141 Un tā, pirmais bija lauva, kas rūca: tas tirais, nesasmērētais Vārds.

142 Otrais, Tiatirā, bija vērsis. Un tas bija nastu . . . nastu nesējs dzīvnieks. Lūdzu piedošanu. Tas bija arī upurdzīvnieks. Un vai tad tieši tāda nebija nabaga mazā Draudze? Roma bija iekārtojusi uz tūkstošiem tumšo viduslaiku gadiem, un ikviens, kas neatzina savu piederību Romas baznīcai, nekavējoties tika nodots nāvei. Un viņiem vajadzēja smagi pūlēties, klejot no vienas vietas uz otru.

143 Masoni, es lūdzu jūsu uzmanību. Vai jūs atceraties to krusta zīmi? Nu, jūs—jūs zināt, par ko es runāju.

144 Tagad skatieties. Lūk, ja jūs—ja jūs ievērosiet, šādi tika nesta un saglabāta šī Bībele. Saprotat? Un viņiem vajadzēja smagi strādāt tur, kur viņi atradās. Te nu tas ir, vērsis. Un, kad pienāca laiks . . . Mēs to lasījām vakar vakarā. Redziet, kad tas iznāca un atnāca upuris, un viņiem vajadzēja iet.

Viņš sacīja: “Eļļu un vīnu tu nesamaitā.”

145 ko tad viņi darīja? Viņi labprātīgi devās turp un mira. Viņiem tas nemaz nerūpēja, jo tanī laikā Draudzes Gars bija upurēšanās, pūles. Un viņi pilnīgi brīvprātīgi devās uz priekšu, būdami svaidīti ar patieso Dieva Garu tam periodam, un nomira kā varoņi, upuris; tūkstošu tūkstoši, sešdesmit astoņi miljoni, pēc oficiālajiem dokumentiem.

146 Vērsis, upuris! Ak vai! Vai jūs saprotat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Lieliski. Labi. Lūk, upuris, tas varēja pūlēties tikai tanī periodā, lai cinitos ar vareno opozīciju, kas ilga tos tūkstoš gadus.

147 Un tā, trešais dzīvnieks, kas izgāja no velna, bija šis melnais zirgs. Saprotat?

148 Lūk, trešais dzīvnieks, kas izgāja, spēks no Dieva, lai ar to cinitos, lai cinitos pret melnā zirga spēkiem, bija cilvēks: atjautīgs, apķērigs, ar Dieva gudrību. Jūs zināt, cilvēks ir gudrāks kā jebkurš dzīvnieks. Saprotat? Viņš ir gudrāks, jo lielākoties viņš var pārspēt tos viltībā. Viņš ir atjautīgs, vērigs. Saprotat? Un viņš . . .

149 Tas—tas periods, pēc šī tumšā perioda, lūk, beidzoties tumšajiem viduslaikiem; lūk, jau pēc tiem, kad jāja šis melnais zirgs, kad viņi ņēma maksu par viņu—viņu—viņu—viņu upuriem un visu pārējo, ko viņi darīja. Un nauda bija vienkārši . . . Ak, jūs zināt, kā tas bija.

150 Lūk, nākošais, kas iznāca, lai ar to cinitos, bija zvērs ar cilvēka seju; gudrs, izglītots, vērigs, smalks, svaidīts ar tā laika Garu. Vai ievērojāt? Lūk, tas iznāca, lai ar viņu cinitos, un viņam bija Dieva gudrības atjautība. Tas bija reformācijas periods, Mārtiņš Lutērs, Džons Veslijs un tā tālāk. Redziet, tā bija reformācija. Parādījās Cvinglijs un, ak, visi pārējie,

Noks, Kalvins un visi pārējie, saprotiet. Tā bija atjautība. Un tā, paskatieties, tieši pēc tumšajiem viduslaikiem, sākot ar reformāciju un vēlāk uz priekšu, tas bija cilvēka vērigums.

¹⁵¹ Lūdzu, nedaudz atveriet logus! Man šķiet, ka cilvēkiem tur kļūst nedaudz karsti, jā, droši vien. Lūdzu, vienkārši nedaudz atveriet logus! Jo es zinu, ja jau man, šeit stāvot un sludinot, ir karsti, es zinu, ka tur jums noteikti ir karsti.

¹⁵² Labi, paskatieties, tas bija cilvēka vērigums. Nu, vai jūs to saprotat?

¹⁵³ Tas trešais dzivnieks, kuru sūtīja sātans, arī tas kļuva vērigs. Skatieties: “Mērs kviešu par denāriju. Trīs mēri miežu par denāriju.” Redzat? Ak vai! Redzat? Naudas taisīšanas intrigas, apķerība, lai iegūtu pasaules zeltu un sagrabtu bagātības, tās atrodas tur. Tas precīzi piepildās. Tas sākās ar maksas ņemšana par lūgšanām. Un par . . . Izdomāja vietu, sauktu par šķistitavu, un lūdzās par saviem senčiem. Un, ak, vajadzēja novēlēt savus dokumentus un pilnīgi visu savu īpašumu. Baznīca un valsts bija vienoti, un baznīca pārņēma tavus īpašumus.

¹⁵⁴ Vai tad jūs neredzat, ka uz dažiem mūsdienu evaņģēlistiem joprojām ir tas pats svaidījums? Liek vecīšiem atdot savas pensijas un atstāt mantojumā savas mājas. Ak, brāli, es—es negribu tajā iedziļināties, saprotiet. Un es nenovirzišos no tēmas; vajag ieskatīties, lai redzētu, par ko es runāju. Lūk, skatieties, tie cilvēki, tā ir viņu darišana. Tā ir viņu pašu darišana. Tam—tam—tam nav pilnīgi nekāda sakara ar mani. Es esmu atbildīgs tikai par Šo te.

¹⁵⁵ Tagad skatieties, tas—tas zvērs, kas atnāca ar to cīnīties, lūk, bija cilvēks. Un mēs visi zinām, ka šis zvērs cilvēka izskatā, šis cilvēka spēks savā saprātīgumā saprata, ka tas košers, kuru Mārtiņš Lutērs turēja rokā, kad viņš kāpa augšup pa tiem pakāpieniem . . .

¹⁵⁶ Viņi sacīja: “Šis ir Jēzus Kristus Asinis. Šī ir Jēzus Kristus miesa.”

¹⁵⁷ Bet Lutērs nosvieda to zemē un sacīja: “Tā ir maize un vīns. Tā nav nekāda Kristus miesa, jo tā ir paaugstināta un sēž pie Dieva labās rokās, veicot starpniecību.” Saprotiet, gudrība; saprotiet, cilvēks.

¹⁵⁸ Un tad pēc Cvinglija un Kalvina uzradās Džons Veslijs.

¹⁵⁹ Bet tie bija ievēduši draudzi tādā galejībā jautājumā par drošību, ka viņiem vairs negribējās nekādas garīgās atmodas. “Kas būs, tas arī būs.” Tas arī viss. Un viņi vienkārši dzīvoja, kā vien viņiem ienāca prātā. Luterāņu draudze un anglikāņu draudze tik ļoti samaitājās! Ak, vai! Visa valsts samaitājās gluži tāpat, kā tas ir tagad. Draudzes bija samaitājušās. Tad pie varas Anglijā nāca karalis Henrijs VIII pēc Asiņainās Mērijas, un visiem tiem notikumiem. Un draudze bija ļoti piepildīta ar

vardarbību un pagrimumu. Daudzi apgalvoja, ka ir kristieši, bet dzīvoja ar četrām vai piecām sievām vai arī darija visu, ko vien sagribējās, un turpināja grīmt izvirtībā.

¹⁶⁰ Kad Džons Veslijs pētīja Svētos Rakstus, iedziļinājās Tajos, viņam tika atklāts, ka Jēzus Kristus Asinis ticīgo padara svētu. Un tu esi . . .nevajadzētu . . .Ko viņš tad izdarija? Viņš sāka vēl vienu reformāciju. Viņa laikā viņš izglāba pasauli tāpat, kā to izdarija Lutērs. Saprotat? Kas tas bija? Iznāca tas dzīvnieka spēks cilvēka izskatā.

¹⁶¹ Iedeva cilvēkam gudrību, sapratni, ka tas viss ir nepareizi. “Tās taču nav Jēzus Kristus Asinis. Tā nav Jēzus Kristus miesa. Tas simbolizē šo mūsu.” Saprotat?

¹⁶² Tas joprojām ir liels strīdu jautājums starp katoļiem un protestantiem. Šobrīd tā ir vienīgā lieta, par kuru viņi nevar saieties. Visā pārējā viņi var saieties, tikai ne tajā; tajās viņu padomēs, kuras viņiem ir. Tagad skatieties. Izņemot tajā, šajā jautājumā viņi—viņi nevar saieties. [Brālis Branham trīs reizes klausina pa kanceļi—Tulk.] Saprotat?

¹⁶³ Tie vieni: “Tās ir Asinis un,” saka, “tās ir burtiskās Asinis, jo priesterim ir spēks pārmainīt šo maizi par burtisku Kristus ķermeni.” Tieši tāpēc tur—tur ir tas mazais tabernakuls baznīcā, zīniet. Lūk, kāpēc viņi pārkristās un pilda visādas pagāniskās ceremonijas, kad iet tam garām, zīniet, un klanās un noņem cepuri, un tā tālāk. Tas nav celtnes priekšā; tas ir tā košera priekšā, kas atrodas tabernakulā. Un ievērojiet, cik viltīgi sātans ir to uzspiedis!

¹⁶⁴ Bet, redziet, tajā laikā uz cilvēka, redziet, Dievs iedeva cilvēkam gudrības Garu, lai viņš saprastu, kas ir nepareizi. Lūk, tas bija domāts, lai cīnītos ar trešo zvēru, kad viņš jāja, kas bija ievējis draudzi tādā samaitātībā, ka tas bija vienkārši briesmīgi. Reformatori, ko viņi toreiz izdarija, viņi, tajā reformatoru periodā? Viņi izveda draudzi no šim pagānu elkdievības ceremonijām atkal atpakaļ pie Dieva. Saprotat? Lūk, kāpēc iznāca šis dzīvnieks, šī cilvēka atjautība, jātņieks, lai to izdarītu.

¹⁶⁵ Lūk, taču tagad izlasiet 3. pantu un . . .tas ir, Atklāsmes grāmatu 3:2, tikai britiņu. Nu, kaut kāda iemesla dēļ tas man šeit ir atzīmēts. Tātad tas attiecas uz luterāņu periodu reformatoru periodā, Atklāsmes 3:2.

¹⁶⁶ Lūk, ko viņi izdarija, viņi organizējās. Tikko kā Lutērs izveidoja savu draudzi, viņi to organizēja. Jā, tieši to pašu izdarija Veslijs. Tieši to izdarija pentakosti, precīzi, to organizēja. Un ko viņi dara? Viņi atsāk no jauna tieši to sistēmu, no kuras viņi iznāca. Saprotat?

¹⁶⁷ Tagad skatieties, kā Atklāsmes gāmata šeit saka par šo Sardas draudzi. “Draudzes eņģelim,” tas ir 1. pants, protams. Saprotat? Labi.

Esi nomodā un nostiprini to, kas vēl ir atlicis,

168 Tas ir: “Vārdu, kas tev bija iemācīts,” saprotiet, “to, kas vēl ir atlicis.”

. . . kas ir tuvu nāvei . . .

169 Viņš jau tad bija gatavs no jauna sākt organizāciju, tieši tāpat kā katoļu baznīca, no kuras viņš izgāja. Saprotat?

. . . jo es neatradu tavus darbus pilnīgus Dieva priekšā.

170 Lūk, lūdzu. Te nu. . . Tā viņš dodas, atkal griežas atpakaļ. Vai tad jūs neredzat, kāpēc organizētās sistēmas ir nepareizas? Kas to iesāka? Vai Dievs? Vai apustuļi? To iesāka Romas katoļu baznīca. Nu, parādiet kaut vienu vēsturnieku, kas to noliegs. Viņš to nespēs. Tie bija viņi, viņi saka, ka viņi ir māte draudzēm, un tā tas ir. Taču viņi visu organizēja un izveidoja sistēmu, kuras galva ir cilvēks. Bet mēs, redz, neņemam vienu cilvēku, kā izdarīja viņi; mēs ņemam veselu padomi un saliekam visus kopā, un tad jums ir ista jucekļi. Tā tas ir. Kā gan tā var būt kaut kāda padome?

171 Tieši tāpat, kā mēs domājam, ka ir vajadzīga demokrātija. Arī es tai ticu, bet tas nekad nedarbosies pareizi. Tas nav iespējams. Ar to Rikiju bariņu, kas to visu vada, kā gan tas varētu pareizi darboties? Tas nav iespējams. Ievērojiet, pareizais variants bija dievbijīgs ķēniņš.

172 Skatieties, zvērs, trešais dzīvnieks, lūk, bija cilvēka atjautība. Un tas simbolizēja reformatorus, kuri devās prom.

173 Prom no tā elka, kad ņem un saka: “Šī ir tā maize.” [Brālis Branhams četras reizes sasit plaukstas—Tulk.] “Šīs ir tas vins.” [Brālis Branhams divas reizes sasit plaukstas.] Redziet, antikristam joprojām ir kaut kas, kas simbolizē kristietību. Tā tam ir jābūt, jo viņš ir “pret”, jūs saprotat. Un, ja viņš ir pret kaut ko. . .

174 Lūk, ja nu viņš uzrastos, sacītu: “O-o, es esmu Buda.” Nu, tajā nekā tāda nav. Tā dara viņi visi. Tas taču ir visistākais pagānisms.

175 Taču antikrists ir viltīgs. Viņam ir viss iespējamais, kas tur attēlo kristietību. Tikai tas viss viņam ir stipri izkropļots, lai tas būtu pret oriģinālo Viņa Mācību. Saprotiet, tieši tas padara viņu par antikristu. Saprotat?

176 Un tā, reformatori; kad izgāja cilvēkam līdzīgais dzīvnieks, lai ar to cinitos!

177 Lūk, neaizmirstiet to, klase! Neaizmirstiet to! [Brālis Branhams četras reizes klauvē pa kanceli—Tulk.] Saprotat? Atcerieties To visas savas dzīves dienas! Saprotat? Šo dzīvnieku nozīme ir pareiza. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Saprotat?

Skatieties, elkdievība atnesa. . .

178 Cilvēkam līdzīgais zvērs iznāca ar Dieva spēku, ar Dieva dotās gudrības palīdzību, un izveda Draudzi no elkdievības un atveda atpakaļ pie Dieva. Taču. . .

179 Mēs redzam, ka tajā pašā draudzes periodā viņi sāka veidot konfesiju, darīt tieši to, ko viņi izdarīja pašā sākumā, ko izdarīja Roma; šeit viņa grasās šai draudzei uztaisīt arī meitas. Un kas tad ir teikts?

180 Ir teikts: “Tagad tu esi. . . Es neesmu atradis tevi pilnīgu. Un tev ir jānostiprina tas mazais spēks, kas tev ir atlicis.” Tagad ieklausieties, kā Viņš vēlreiz bridina viņus Atklāsmes 3:3. Paņemsim. . . Nu, šķiet, es tikko to biju atradis, pirms pāris minūtēm.

Atceries, ko tu esi dabūjis un dzirdējis, un turi to un atgriezies.

181 Vienkārši citiem vārdiem sakot: “Atceries, ka tu taču izgāji no tādas samaitātības.” Saprotat? Un paskatieties uz šo.

. . . ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu pie tevis kā zaglis (hm-hm), un tu zināsi. . . un tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi.

182 Un tā tālāk, Viņš grasās nostumt lukturi, saprotiet. Tā tas patiešām ir. Kas tas ir? Draudzes Gaisma.

183 Un viņa pa taisno iegāja tajā pašā pagāniskās tumsas organizētajā sistēmā, no kuras viņa bija iznākusi, un tur viņa atrodas līdz pat šai dienai, un tur ir cilvēki ar patiesām sirdīm, kuri domā, ka tā ir Patiesība, tieši tāpat kā katoļi. Bet protestanti smejas par katoļiem, kaut arī viņi ir tie paši vēži tikai citā kultūrē, precīzi, tas ir saskaņā ar Vārdu. Cilvēka Gudrība!

184 Tagad skatieties. Ak, kā man Tas patik! Paklausieties, kā Viņš šeit bridina viņus. Lūk, tagad mēs. . . Vai jūs visi tam piekritat? Nu, ja nē, tad uzrakstiet man jautājumu. Šie dzīvnieki taču ir precīzi identificēti katrā periodā, kā jau Bībele viņus šeit ir parādījusi. Tieši to viņi arī tur darija. Vēsture skaidri parāda, ko viņi darija. Mēs skatāmies šeit un redzam, ko viņi izdarīja.

185 Un šie te dzīvnieki, es—es—es agrāk to vispār nezināju. Es vienkārši tur sēdēju. Es ieraudzīju to tur virzāmiens tieši tāpat, kā jūs skatāties uz mani. Saprotat? Un tas nevar būt kļūdaini, jo tas precīzi sakrīt ar šo Biblii. Tāpēc neatliek nekas cits, kā nosaukt to par patiesību. Skatieties.

186 Un tā, ceturtais dzīvnieks, kas bija sūtīts cinities ar antikristu šajā pēdējā dzīvniekā. Vai esat gatavi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Pēdējais dzīvnieks jeb pēdējais spēks, kas bija sūtīts cinities ar antikristu, kurš bija pret Dieva Mācību, to antikristu, tas bija ērglis. Redzat? Ceturtais dzīvnieks bija ērglis. Lūk, vienkārši izpētiet šos periodus, izpētiet Rakstus. Tas bija ērglis! Bet Bībelē pēdējais periods bija ērgļa periods. Un Dievs pielīdzina ērgli Saviem praviešiem. Saprotat? Tas. . .

Tagad skatieties. Pēdējais periods, ērgļa periods, patiesā Vārda atklājējs. Saprotat?

187 Pirms Dievs sāk darboties, piemēram, kā Viņš darija Noas dienās, Viņš sūtīja ērgli. Kad Viņš veda Israēlu un faraona armija bija gatava dzīties pakaļ, Viņš sūtīja ērgli. Katru reizi Viņš sūta ērgli noslēgumā, pašās beigās.

188 Un šeit Viņš atkal sūta ērgli. Tas precīzi saskan ar Vārdu. Kā gan var teikt, ka tas nozīmē kaut ko citu? Viņš sūta ērgli (kāpēc?), Patiesības atklājēju, kura bija zudusi to periodu laikā.

189 Kā vispār vērsis vai—vai cilvēks, vai vēl kāds dzīvnieks, kas tur jāja, kā gan tas vispār varēja tikt atklāts pirms ērgļa atnākšanas? Viņiem bija sava vieta; tie bija dievbijīgi, sūtīti dzīvnieki, tieši tāpat kā visi pārējie.

190 Lauva, tas bija oriģināls. Tieši tad iznāca antikrists, lai—lai cīnītos.

191 Tad viņš uzcēla citu spēku; Viņš sūtīja spēku tam preti.

192 Tad Viņš uzcēla citu spēku; Viņš tam preti sūtīja citu spēku.

193 Un pēc tam, kad iznāk pēdējais spēks, Viņš atsūta ērgli, “lai atkal atgrieztu bērnus atpakaļ pie oriģinālās viņu tēvu Ticības”. Ērgļa periods! Pēc tam, ja ievērosiet, dzīvnieku vairs nav. To vairāk nav. Tās ir beigas. Lūk, tagad lūdzu atšķiriet Atklāsmes 10:1-7. Es atsaucos uz to. Atcerieties, pēdējā vēstneša periodā, saprotiet, kam tad bija jānotiek? “Tiks atklāti visi Dieva noslēpumi.” Ērglis! Āmen.

194 Tagad jūs redzat tos četrus dzīvniekus, kas jāja. Tas bija pilnīgi pareizi. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Un te nu ir katrs periods, tas ir, katrs spēks, kas jāja aiz viņa. Un te nu ir tie Raksti, kas parāda, ko izdarija ienaidnieka jātnieks. Tas ir atklājies šajos Zīmogos. Un tagad ir atklājusies arī katrs šis dzīvnieks, spēks, ko sūtīja Dievs, lai ar to cīnītos, Viss pilnībā sakrīt līdz pat ērgļa laikam. Lūk, ja šis ir pēdējais laiks, tad atnāks ērglis, pareizi, tai laikā. Lūk, atcerieties.

195 Tajā laikā, kad atnāca lauva, oriģinālais Vārds, tikai viena simtdaļa cilvēku ieklausījās tai lauvā.

196 Tajā laikā, kad atnāca vērsis, tikai ļoti, ļoti nedaudzi ieklausījās vērsa vēstījumā.

197 Tajā laikā, kad atnāca cilvēks, viņš darbojās cilvēku vidū, saprotiet, tāpēc Viņš bija apķērīgs. Viņš izveda nelielu grupiņu.

198 Un ko viņi izdarija? Sātans to redzēja, tāpēc viņš vienkārši aizsūtīja viņus taisni atpakaļ un ieprecināja viņus tajā.

199 Un atcerieties, kad galu galā atnāks ērglis, tajā ieklausīsies tikai viena procenta simtdaļa. Tas ir ērgļa periods. Atcerieties, tie ir visi tie jātnieki. . . Un vēl pats Jēzus paredzēja: “Ja Viņš nepasteidzinātu Savu Atnākšanu, tad vispār neviens neizglābtos Aizraušanaī.” . . .? . . .Vai tā saka Raksti? [Sanāksme saka:

“Āmen.”—Tulk.] Tad jau jūs redzat, kur mēs atrodamies, vai ne, brāli un māsa? [“Āmen.”] Vai redzat, kur mēs esam?

200 Dievs, es esmu tik priecīgs, ka es—es—es pat nezinu, ko darīt! Taču es. . . Nav tā, ka es esmu šeit iznāci tikai, lai—lai parunātu. Arī es esmu tajā. Es, es esmu viens no jums. Saprotiet, es, arī es. Man ir ģimene. Un man ir brāļi un māsas, kurus es milu. Un Debesu Dievs ir tik labs, ka nonāk un—un atver to visu caur Savām. . . ar vizijām, kuru Patiesums ir pierādīts trīsdesmit gadu garumā. Mēs esam klāt. Mēs. . . Mēs jau esam klāt. Tas arī viss. To ir pierādījuši zinātniskie pētījumi. To ir pierādījusi Vārda apstiprināšana. Un mēs esam klāt! Un šī Atklāsme ir no Dieva, un Tā ir Patiesība!

201 Vai jūs kaut ko uztvērāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Es vienkārši gribēju zināt, vai jums tas izdevās. Saprotat? Tieši tā. Varbūt svētdien man tas jums vairs nebūs jāsaka. Ievērojiet. Ievērojiet. Brīnīšķīgi! Lūk, tagad skatieties.

202 Un tātad, tieši tajā laikā, kad Dievs grasījās atbrīvot pirmsplūdu pasauli, Viņš sūtīja ērgli.

Un tai laikā, kad Viņš grasījās atbrīvot Israēlu, Viņš sūtīja ērgli.

203 Vai jūs ticat, ka tai laikā, pat runājot par Jāni uz Patmas salas, šis Vēstījums bija tik pilnīgs, ka Viņš nevarēja To uzticēt nevienam eņģelim? Jūs zināt, ka eņģelis ir vēstnesis. Bet vai jūs zināt, ka vēstnesis bija pravietis? Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Pierādisim to. Atklāsmes 22. nodaļa, paskatīsimies, vai tas bija ērglis. Jā. Redziet, viņš bija. . . Protams, viņš bija eņģelis, viņš bija vēstnesis, bet tas bija pravietis, kas atklāja viņam visu šo Atklāsmes Grāmatu.

204 Atklāsmes 22. nodaļa un 19. pants, man šķiet, ka tā ir tā vieta, ja es esmu to šeit pierakstījis. . . 22:19, varbūt es kļūdos. Nē. [Kāds saka: “Varbūt tas ir 22:9.”—Tulk.] 22:9, te nu tas ir. Es skatījos uz 22:9. Pareizi. Ak, jā, šeit.

Tad viņš sacīja: Nedari to, jo es esmu tāds pats kalps kā tu un kā tavi brāļi pravieši. . .

205 Paskatieties, ko Jānis šeit ieraudzīja.

. . . Es, Jānis, to visu dzirdēju un redzēju.

206 Šeit viņš beidz. Šī ir pēdējā nodaļa.

. . . Un, kad es. . . dzirdēju un redzēju, es kritu pie kājām eņģelim, kas to rādīja, kas man to rādīja.

207 Te ir “viņš”, bet tad “eņģelis”, redziet.

Tad viņš man teica: Nedari to. . .

208 Neviens istens pravietis un nekāds vēstnesis nepieļaus, lai viņu pielūdz, saprotiet. Tas ir tikai Dievam.

Tad viņš sacīja man: Nedari to, jo es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši un visi tie, kas tur šīs grāmatas vārdus; pielūdz Dievu.

209 Redzat? Lūk, šī Grāmata bija tik svarīga, jo Tas taču ir Dieva Vārds. Tagad skatieties. Un, kad tiek atnests Dieva Vārds, Tam noteikti ir jātiek atnestam caur pravieti, jo tieši pie viņa nāk Dieva Vārds.

210 Es sagaidu, ka šajā te kastītē būs tāds jautājums. Vienkārši es izdomāju viņus nedaudz apsteigt, ziniet. Vienkārši es jūtu, ka tur ir tāds jautājums, tas arī viss. Es—es vienkārši nolēmu uz to atbildēt uzreiz, saprotiet. Saprotat?

211 Ikviens Dieva Vārds tiek atnests. Bībele nekad neizmaina šo sistēmu, saprotiet. Tas nekad nemainās. Tam ir jāatnāk pie šī redzētāja, kura atnākšanu mēs gaidām, lūk, skatieties, Atklāsmes 10:1,7.

212 Tagad vēlreiz izlasīsim 9. pantu. Tagad mēs skatīsim... mēs... Lūk, pirms mēs pāriesim pie šī panta, es gribu jums kaut ko pajautāt.

213 Vai jums viss ir skaidrs, pirms mēs atstājam šos Zimogus? Lūk, neaizmirstiet, ka pēc šī ērgļa vairs neparādās nekādi spēki, saprotiet, nekādi. Katru reizi, kad antikrists kaut ko sūtīja, arī Dievs sūtīja kaut kādu spēku. Antikrists sūtīja citu spēku; Dievs sūtīja kaut ko, lai ar to cinitos. Pēc tam viņš sūtīja citu spēku; Dievs atkal sūtīja kaut ko, lai ar to cinitos. Saprotat? Bet, kad Viņš aizgāja līdz ērglim, tas no jauna bija Viņa Vārds, kā Tas bija pašā sākumā.

214 Tagad ieklausieties. Vai tad tas pravietis, kura atnākšanu mēs gaidām, nav vīrs, kas būs svaids ar—ar tādu Garu, kāds bija Elijam? Tas, protams, nebūs Elija. Taču tas būs tāds cilvēks, kas atnāks. Un viņa kalpošanas būtība ir tajā, lai aizsūtītu, lai atjaunotu šos cilvēkus, kas ir krituši caur šiem konfesionālajiem izkropļojumiem, atpakaļ pie oriģinālās tēvu Ticības. Nu, tas taču sasniedz visu Biblii vienā veselā, es—es nezinu, kā to var neredzēt. Es—es—es par to vairs neko vairāk nevaru pateikt, jo tas ir tas. Mēs jau esam galā. Tā ir Patiesība. Ja kaut ko no tā atņemsiet, jūs to izkropļosiet. Saprotat? Tāpēc tam, tam visam vienkārši ir tā jābūt.

215 Tagad skatieties, lūk, 9. pants: “Dvēseles zem altāra.” Nu, šeit man daudzi tik tiešām nepiekritīs. Bet tikai mirklīti paklausieties. Un vienkārši... Saprotat? Ari es tā reiz domāju, taču tas izrādījās pavisam citādāk. Mēs... Es vienmēr domāju, ka šīs dvēseles zem altāra, ka tie bija agrinās Draudzes mocekļi. Un es esmu pārliecināts, nu, ka tā domā Dr. Ūrija Smits un viņi visi. Saprotat? Un es pats tā reiz domāju. Taču, kad Svētais Gars parādīja par to viziju, tas izrādījās citādāk; tās nav tās dvēseles.

Lūk, šeit jūs teiksiet: “Nu, lūk, es nezinu, vai tā tas ir.”

216 Nu, britiņu pacietieties, mēs to noskaidrosim. Skatieties. Tās nav Līgavas-Draudzes dvēseles, nekādā gadījumā. Mēs domājam, ka tā bija Līgava-Draudze, kas tur gaidīja, dvēseles zem altāra, saprotiet, kas sauca: “Cik ilgi, Kungs, cik ilgi?” Ļaujiet man to vēlreiz izlasīt, lai mēs to pareizi saprastu.

Un kad Viņš atdarīja piekto zīmoju, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva Vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem;

217 Redziet: “Dieva Vārds un liecība, kas viņiem bija.” Lūk, vēl ne—neveriet ciet. Vēl tikai britiņu, saprotiet.

Un viņi brēca...Cik ilgi...Kungs, cik ilgi? ... (redzat?)...svētais un patiesais...tu netiesāsi un neatribesi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?

Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes un viņiem tika pateikts, lai atdusas vēl īsu laiku, kamēr pilns būs viņu darba biedru un—un...brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši.

218 Un tā, viņi taču, ja ievērosiet, šajā laikā, kad atveras šis Piektais Zīmogs, saprotiet, Draudze ir aizgājusi. Tās gluži vienkārši nevar būt agrīnās Draudzes dvēseles.

219 Un tā, tagad lūdzu patiešām veltiet tam uzmanību, jo tas ir ļoti strīd-...strīdīgs jautājums, tāpēc es gribu, lai tagad jūs klausāties ļoti uzmanīgi. Un jums ir papīrs un viss pārējais, lai pierakstītu. Un tā, es gribu, lai jūs ieklausāties.

220 Un tā, tās nevar būt tās dvēseles. Jo taisno, mocekļu un taisno cilvēku, Draudzes, Līgavas dvēseles jau ir paņemtas augšā, tāpēc viņu zem altāra nebūtu. Viņi būtu Godībā, kopā ar Līgavu. Tagad skatieties. Tāpēc ka Atklāsmes 4. nodaļā viņi ir aizgājuši Aizraušānā. Viņi jau ir paņemti augšā.

221 Kas tādā gadījumā ir šīs dvēseles? Tas jau ir nākošais jautājums. Kas tad viņi ir, ja jau tā nav agrīnā Draudze? Tas ir Israēls, kuram ir jātiek izglābtam kā tautai, visiem tiem, kas ir iepriekšnolemti. Tas ir Israēls. Tas ir tieši Israēls.

222 Jūs teiksiet: “Ak, mirklīti uzgaidi.” Teiksiet: “Tie nevar būt viņi.” O-o, jā, viņi tiks izglābti.

223 Skatieties, labāk to uzreiz nokārtosim, tikai mirklīti. Man ir kādas četras vai piecas Rakstu vietas. Es paņēmu vienu. Paņemsim vēstuli Romiešiem, tikai uz mirklīti, un noskaidrosim, vai tā tas ir. Paņemsim vēstuli Romiešiem, un atšķirsim 11. nodaļu no vēstules Romiešiem, un noskaidrosim. Tikai... Vienkārši izlasīsim to, un tad mēs to zināsim. Romiešiem 11. nodaļa, 25. un 26. pants. Tagad paklausieties, ko šeit saka Pāvils.

224 Un Pāvils sacīja: “Ja kāds cits, pat ja kāds eņģelis sludinātu citu evaņģēliju,” (kas tad?), “viņš būtu nolādēts.” Skatieties.

Es, brāļi, negribu jūs atstāt neziņā par šo noslēpumu (hm!), lai jūs nekļūtu pašgudri (te nu tas ir), proti, ka vienai Israēla daļai sirds tikusi nocietināta, līdz piepildījumam, kamēr pagāni visā pilnībā būs iegājuši.

225 Pēdējam pagānam ir jāienāk Līgavā, lai izveidotu Līgavu, tieši tālab Israēls bija padarīts akls.

Un tā viss Israēls tiktu glābts, jo ir rakstīts: No Ciānas nāks Glābējs un novērsīs bezdievību no Jēkaba.

226 Pareizi! Lūk, zem šī altāra atrodas tieši Israēls. Skatieties. Israēls tika padarīts akls tieši ar tādu mērķi, lai tiktu izglābti mēs. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Un kas tad padarīja viņus aklus? Dievs. Dievs padarīja aklus Pats Savus bērņus.

227 Nav brīnums, ka Jēzus karājās tur pie krusta, bet tie ebreji kļiedza, pieprasot Viņa Asinis! Tie taču bija Viņa Paša bērņiņi. Bet Viņš bija Raksti. Vārds bija Viņš Pats. Un tā, Viņš zināja, ka šie cilvēki ar prieku būtu Viņu pieņēmuši! Un tāpēc Viņš padarīja viņus aklus, lai tie Viņu neatpazītu. Viņš atnāca tik pazemīgā veidā un aizvēra viņu acis tā, ka viņi to nepieņēma. Saprotat? Raksti sacīja, ka viņi tā izdaris. Un Viņš padarīja akus. Viņi bija padarīti akli! Jēzus par viņiem tik ļoti iežēlojās, ka Viņš pateica: “Tēvs, piedod viņiem. Viņi nezina, ko dara.” Redzat? Viņi bija akli. Pāvils sacīja, ka viņi bija padarīti akli konkrēta iemesla dēļ, mūsu dēļ.

228 Skatieties. Tagad es gribu, lai jūs klausāties ļoti uzmanīgi. “Viņiem tika dotas drēbes.” Viņiem to iepriekš nebija. Viņiem tika dotas drēbes, baltas drēbes, ikvienam no viņiem. Lūk, svētajiem tās ir jau tagad; viņi tās iegūst šeit. Taču tur: “Viņiem tika iedotas drēbes.” Bet svētajiem drēbes jau bija, un viņi bija aizgājuši. Saprotat? Saprotat? Viņiem bija—nebija. . .

229 Viņi, saprotiet, viņiem nebija iespējas, jo Dievs bija padarījis viņus akus, viņu pašu Tēvs, lai varētu piepildīties Dieva žēlastība, lai no pagāniem tiktu paņemta Līgava. Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

230 Ļaujiet—ļaujiet parādīt jums brīnišķīgu līdzību Jāzēpā; Jāzeps, Garīgs cilvēks, ērglis. Viņš piedzima starp saviem brāļiem, tāpat kā istā Draudze piedzimst starp pārējām. Un viņš mācēja izskaidrot sapņus un redzēja vizijas. Bet tie pārējie viņu neieredzēja. Viņa tēvs viņu mīlēja.

231 Ievērojiet, pēc tam viņš tika padzīts, viņu padzina viņa brāļi, nevis viņa tēvs. Viņu padzina viņa brāļi un pārdeva par gandrīz trīsdesmit sudraba gabaliem. Tika iemests bedrē un viņu uzskatīja par mirušu.

232 Tad viņš tika uzcelts un apsēdēs pie faraona labās rokas. Un, tā kā viņu padzina viņa brāļi, redziet, viņam tika dota Līgava no

pagāniem, tā nebija no viņa tautas. Tādējādi viņš piedzemdēja Efraimu un Manasi, kuri iegāja Israēla skaitā.

233 Kad Israēls viņus svētīja, sakrustodams rokas no jaunākā uz vecāko, lai svētība pārietu no ebrejiem atpakaļ pie . . . tas ir, no ebrejiem uz pagāniem. Saprotat? Sakrustoja rokas uz jaunāko dēlu, tas ir, bija jāienāk jaunākajai Draudzei. “Draudze-māte stāvēja saulē; viņa piedzemdēja šo mazuli.” Un ievērojiet, tieši tāpēc Israēls sakrustoja rokas līdzībā. Un Jāzeps . . .

Šie bērni bija no vienas mātes, kura bija no pagāniem.

234 Toreiz Israēla līgava caur šo sakrustošānu pārgāja no vecās ortodoksālās uz kristietības ceļu, caur Svēto Garu, kas sakrustoja Israēla rokas. Viņš sacīja: “Dievs sakrustoja manas rokas.” Viņam pašam ar to nebija nekāda sakara.

235 Skatieties. Tātad Jāzeps, kad viņa brāļi, viņa tauta, bija viņu atgrūduši, paņēma Līgavu no pagāniem. Tieši tāpat izdarīja Jēzus; kad ebreji Viņu atgrūda, Viņš paņēma pagānu Līgavu.

236 Tagad kaut ko izlasīsim. Man ir pierakstīta viena Rakstu vieta, Apustuļu 15. nodaļa. Un, ak, tas ir kaut kas, mums jebkurā gadījumā par to ir jāmāca. Un tā, man šķiet, ka es to pierakstīju pareizi, tie ir Apustuļu darbi 15:14. Labi. Es ceru, ka tagad tas ir pareizi. Labi. “Simanis stāstīja, kā Dievs . . .” Nē, labāk sāksim no 13. panta.

Un kad viņi bija beiguši runāt, Jēkabs atbildēja . . .

237 Lūk, jūs redzat, kas bija noticis, viņi bija devušies pie pagāniem. Saprotat? Un sākās satraukums, jo viņi taču bija ebreji. Saprotat?

Un kad viņi bija beiguši runāt, Jēkabs atbildēja, sacīdams: Brāļi, uzklausaīt mani;

Sīmanis (tas ir Sīmanis Pēteris) stāstīja, kā Dievam pirmo reizi labpaticis apciemot pagānus lai paņemtu no viņiem ļaudis Savam Vārdam.

238 Ak! Redziet, manas sievas uzvārds bija Broja. Kad es viņu paņēmu par sievu, viņa kļuva par Branhamu. Saprotat?

239 Jēzus ņem Sev Draudzi jeb ņem Sev Līgavu no pagāniem. Tie ir Raksti, līdzība, tieši tāpat kā Jāzeps.

240 Tagad paskatieties uz šo te, lūk, šis dvēseles zem altāra. Nu, tas . . . lūk: “Šis dvēseles,” tagad mēs saprotam, “kas ir zem altāra,” kāpēc viņas nomocija tādi grēcīgi cilvēki kā Eihmans. Saprotat? Viņi paliek uzticīgi, miljoni no viņiem, saprotiet, viņi tomēr paliek ebreji.

241 Lūk, atcerieties. Kas tas bija? “Viņi tika nogalināti Dieva Vārda dēļ,” nevis Kristus liecības dēļ. Vai jūs to sapratāt?

242 Taču atcerieties, ka ienāca Draudze, un Draudzes mocekļi arī bija Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecības dēļ. Cik daudzi

no jums to zina, šeit šajā . . . [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Jā. Labi.

243 Lūk, bet šiem nebija Jēzus Kristus liecības.

. . . *Dieva Vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem;*

244 Ebreji! Un Hitlers viņus neieredzēja, arī Eihmans, arī Staļins, visa pārējā pasaule. Saprotat? Taču viņi palika uzticami tam, kam viņi ticēja. Un viņus nogalināja tāpēc, ka viņi bija ebreji.

245 Bet vai jūs zinājat, ka arī Mārtiņam Luteram bija līdzīgi uzskati? Tā ir taisnība. Viņš sacīja: “Visus ebrejus ir jāpadzen. Viņi ir antikrists.” Redzat? Taču viņš vienkārši dzīvoja citā laika periodā un to neredzēja, neredzēja Vārdu.

246 Tagad ir atnācis Vārds, Patiesība. Kā gan var tā vienkārši padarīt aklu Israēlu? Tas nav iespējams. Nē.

247 Ak, kā gan toreiz tas pravietis varēja tur nostāties un pateikt: “Tu esi kā vienradzis, Israēl”? Kad viņi centās parādīt viņam vissliktākās tā puses! Viņš sacīja: “Ak,” viņš sacīja, “kurš tevi svēti, būs svētīts, bet kurš tevi nolād, būs nolādēts.” Tā tas ir. Ak vai! Tas taču nav iespējams!

248 Reiz viņi domāja, ka Dievs aizmirsīs, kad pravietis ieraudzīja, kā kaut kas tumšs tuvojas ebrejiem. Tas vīrs tur stāvēja, un pār viņu nonāca Dieva Vārds. Viņš sacīja: “Ak, Kungs, vai tad Tu atstāsi Savu tautu?”

Viņš sacīja: “Kas tev tur blakus uz zemes guļ?”

Tas sacīja: “Mērāmā nūja.”

249 Jautāja: “Cik augstu ir Debesis? Izmēri.” Hm-hm. “Cik dziļa ir jūra.”

Tas sacīja: “Es to nevaru izdarīt.”

250 Viņš sacīja: “Tāpat arī Es, tāpat arī Es nekad nevarēšu aizmirst Israēlu.” Tieši tā. Viņš viņus neaizmirsīs.

251 Viņam vajadzēja padarīt aklu Paša bērnu. Lūk, aizdomājieties par to. Padarīt aklu Paša bērnu, lai dotu iespēju mums, bet mēs To noraidām. Nu, vai tas jums neliek justies tik maziem, ka varētu uzvilkt galvā lielu kovboju cepuri un palist zem betona bloka, tam pat nepieskaroties? Ir jābūt ļoti maziņam, ziniet. Ak vai! Jā.

252 “Viņi turējās pie Dieva Vārda.” Tie bija ebreji. Viņiem bija viņu likumi; viņi pie tā turējās. Vai atcerieties, ko runājām vakar? Saprotat? Viņi pie tā turējās. Un tie bija ebreji, un viņiem bija likums. Un šis likums bija Dieva Vārds, un viņi ar to stāvēja. Tā tas ir. “Un par to liecību, kura viņiem bija, viņi tika nomocīti.” Un šeit bija dvēseles zem altāra pēc tam, kad Draudze jau bija aizgājusi.

253 Tagad skatieties. Savā aklumā viņi bija nogalinājuši savu Mesiju un tagad viņi pļāva, ko bija sejuši. Viņi to saprata. Viņi to

atzina, kad viss jau bija noticis. Kad viņi nostājās Dieva altāra priekšā, tad viņi ieraudzīja Viņu. Taču tagad Dieva žēlastība ir vērsta uz viņiem.

²⁵⁴ Skatieties. Un tā, viņi it nekādi nevarēja būt svētie, jo tie jau bija ietērpti drēbēs. Bet šie te vienkārši bija “dvēseles zem altāra Dieva Vārda un liecības dēļ, kas viņiem bija,” par to, ka viņi bija Dieva tauta, ebreji.

²⁵⁵ Bet tagad skatieties, pie viņiem atnāk Dieva žēlastība. Un Jēzus ikvienam no viņiem iedod baltas drēbes (ak vai, skatieties; tas notiek pēc tam, kad Draudze ir prom), jo viņi bija uzticīgi savā lietā. Un viņi tika padarīti akli, un viņi to nezināja. Viņi to nezināja. Viņi izpildīja tieši to lomu, kuru viņiem izpildīt bija iepriekš nolēmis Dievs. Un šeit, šeit Jānis skatās un redz dvēseles zem altāra. Tagad skatieties, viņš redz tās dvēseles. Paskatieties, kā viņš viņus nosauc.

Viņi brēc: “Kungs, cik ilgi?”

Skatieties: “Vēl tikai isu brīdi.” Redzat?

²⁵⁶ Tagad, virzīdamies uz priekšu, izskatīsim to caur Rakstiem. Viņi saprot, ka viņi ir nogalinājuši savu Mesiju. Saprotat? Un viņi to nezināja, bet tad viņi saprata. viņi arī tika—tika nogalināti, lai par to samaksātu: ka viņi bija izdarījuši nepareizi. Un tagad skatieties, ko viņiem vajadzēja piedzīvot! Redziet, viņi bija vainīgi slepkavībā, tāpēc viņi tika noslepkavoti. Saprotat? Viņi bļāva: “Viņa Asinis lai nāk pār mums!” Redzat? Tā tas ir. Bet viņi bija padarīti akli.

²⁵⁷ Lūk, ja viņi nebūtu padarīti akli, tad Dievs būtu pateicis: “Atstājiet viņus. Viņi nav cienīgi.” Tomēr, tā kā aklus viņus bija padarījis Dievs, tad Viņa žēlastība aizsniedzās līdz viņiem. Amen! Ak, šī apbrīnojamā žēlastība! Un iedeva katram no tiem drēbes, jo viss Israēls tiks glābts, ikviens, kura vārds ir ierakstīts. Tā tas ir. Jēzus iedeva viņiem drēbes.

²⁵⁸ Tāpat kā saviem brāļiem izdarīja Jāzeps, prototips. Skatieties. Kad Jāzeps tur stāvēja un kad viņš galu galā... Viņš darija sevi zināmu tur pie altāra, pie viņa paša altāra, savā pili, pie sava troņa. Viņš sacīja: “Lai visi mani atstāj.” Viņa sieva bija pili, kur būs arī Līgava.

²⁵⁹ Un viņš tiem sacīja, viņš sacīja: “Vai tad jūs mani nepazīstat?” Nu, te viņš jau runā ebreju valodā. “Es esmu jūsu brālis Jāzeps.” Ak vai!

Tie sacīja: “Ak vai, tagad tu ar mums izrēķināsies!”

²⁶⁰ Sacīja: “Mierīgi. Mierīgi. Dievs to izdarīja konkrēta mērķa dēļ. Jums vajadzēja mani padzīt, lai tiktu izglābta dzīvība.” Slava! Lūk lūdzu. Tieši tā. Sacīja: “Nē, nedusmojiet uz sevi.” Vai atceraties, kā Jāzeps to pateica? Sacīja: “Nedusmojiet uz sevi. Tagad viss ir kārtībā. Viss ir beidzies. Dievs mani šurp sūtīja jums pa priekšu.”

261 Jūs zināt, ka Bibelē ir teikts, ka viņi sacis Viņam, kad redzēs Viņu nākam, sacis: “Klau, Tu esi Mesija, mēs to zinām. Bet, bet kas tās par rētām?” Saprotat?

262 Viņš sacīja: “Ak, Mani sasita Manu draugu namā.” Draugu?

263 Un tad, kad viņi to sapratis, tie pāri palikušie simtu četrdesmit četri tūkstoši, Bibelē ir teikts, ka viņi būs katrs par sevi, katrs nams atsevišķi. Un daudzas dienas vienkārši raudās un vaimanās, un staigās šurpu turpu; Sacis: “Kā gan mēs to izdarijām? Kā gan mēs to izdarijām? Mēs taču piesitām krustā paši savu Mesiju.” Ir teikts, ka raudās tā, kā nams raud par savu vienpiedzimušo dēlu. “Kā gan mēs to izdarijām?”

264 Tie ebreji, viņi—viņi bija visreligiskākie cilvēki pasaulē; Dieva izraudzīti. Taču Viņš tos padarīja aklus, lai paņemtu mūs, bet mēs To atraidām. Kāda tiesa sagaida pagānu draudzi! Tā tas ir. Saprotat? Dievs viņus padarīja aklus ar mērķi, lai Viņš varētu paņemt mūs, Ligavu priekš Jēzus. Paņemt viņus no . . . Saprotat? Un tas tika parādīts līdzībās un tā tālāk.

265 Vai tagad jūs saprotat, kas ir šis dvēseles? Tie nav nomocītie svētie. Viņi jau sen ir prom. Tā tas ir. Ievērojiet, viņi bija, viņi jau sen bija prom. Saprotat?

266 Un tā, šiem tika dotas drēbes, ikvienam no viņiem. Un tagad es gribu, lai jūs pievēršat tam uzmanību. Un šeit Dieva žēlastība nolaižas pie viņiem. Jēzus ikvienam no viņiem dod baltas drēbes, tāpat kā Jāzeps parādīja žēlastību saviem brāļiem.

267 Tagad skatieties. Neskatoties uz to, ka arī viņi mēģināja tikt vaļā no Jāzepa, viņa žēlastība tik un tā viņus sasniedza. Saprotat? “Ak, tas nekas. Viss ir labi. Jūs to neizdarijāt speciāli. Taču, redziet, to darīja Dievs. Saprotat? Dievs pieļāva, ka jūs visi to izdarāt, lai Viņš mani izdzītu un atvestu mani uz šejieni, lai es varētu izglābt cilvēku dzīvības, šos te pagānus, no kuriem es apņēmu sev sievu. Man nebūtu sievas, ja—ja es būtu palicis tur. Lūk, es milu savu sievu. Viņa man ir dāvājusi šos te bērnus.” Un sacīja: “Es—es . . . Bet tagad—tagad es došos, lai paņemtu jūs visus. Tagad arī jums visiem būs labi. Es atvedīšu jūs šurp. Mēs visi dzīvosim kopā kā viena liela ģimene.” Redzat? Redzat? Redzat? Sacīja: “Es jums gribu pajautāt vienu lietu. Vai mans vecais tēvs vēl ir dzīvs?” Ak!

268 Un paskatieties, kā viņš izturas pret mazo Benjaminu, kurš simbolizē tos simtu četrdesmit četrus tūkstošus, kā mēs to izskatīsim vēlāk. Vai redzat, ko viņš izdarīja? Viņš uzreiz pieskrēja pie Benjaminā, metās viņam ap kaklu un apskāva viņu. Savu mazo brālīti, kas bija piedzimis ģimenē viņa prombūtnes laikā, saprotiet; no viņa mātes, pirmās draudzes, ortodoksālās draudzes. Tie simtu četrdesmit četri tūkstoši bija piedzimuši Viņa prombūtnē, kamēr Viņš bija prom, lai apņemtu Sev Ligavu no pagāniem. Ak vai! Vai tad tas nav apbrīnojami! Te nu tas ir. Vai tagad jūs redzat, kas viņi ir? Te nu viņi ir.

269 Skatieties, lūk, kaut arī viņi mēģināja tikt vaļā no Jāzepa, viņš parādīja tiem žēlastību.

270 Kaut arī viņi mēģināja tikt vaļā no Jēzus, Viņš tik un tā atgriezies, jo viņi bija akli, un iedos ikvienam no viņiem baltas drēbes. Viņš tik un tā paņems un aizvedīs viņus mājās. Tas neko nemaina, jo Viņš jau pateica: “Es vienalga viņus visus izglābšu.” Saprotat?

Tagad 10. pants. Ievērojiet, ka viņi pieprasīja “atriebību”. Redzat?

271 Lūk, ja tā būtu Līgava, tad viņi būtu, kā Stefans: “Tēvs, piedod viņiem,” ziniet. Saprotat?

272 Taču tie ir ebreji, kas ir tikko ienākuši, saprotiet. Viņi pieprasīja atriebību. Vēl ievērojiet, redziet, vēl Viņš sacīja. . . Ievērojiet, tas nav. . . Viņš sacīja: “Tie ir tavi brāļi,” ebreji. Simtu. . . Šeit viņi gribēja atriebties. Viņi sacīja: “Ak, mēs gribam. . . Mēs, mēs gribam, lai Tu par mums tur lejā atriebies.”

273 Viņš sacīja: “Vēl pavisam neilgi, lūk, vēl tikai īsu laiku.” Jo, skatieties, es to šeit izlasīšu. Tas ir 10. pantā. Labi.

un viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: Cik ilgi, ak, Kungs, svētais un patiesais, Tu netiesāsi un neatribēsi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?

Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes un viņiem tika sacīts, lai atdusas vēl. . . īsu laiku, redziet, (kāpēc?) vēl īsu laiku, kamēr viņu brāļi un darba biedri. . .

274 Saprotat? Kas tas ir? Šeit pravieši sludina Israelam. Saprotat?

. . . kamēr tavi darba biedri arī. . . tavi darba biedri un arī tavi brāļi, kas vēl tiks nogalināti. . .

275 Redziet, tie, kuriem tas ir iepriekšnolemts. Vai saprotat?

. . . vēl tiks nogalināti, kā viņi paši, līdz to skaits būs pilns.

276 Redziet, citiem vārdiem sakot, tas viņiem ir iepriekšnolemts. Rakstos ir teikts, ka viņiem būs tas jāpiedzīvo. “Vienkārši nomierinieties uz īsu brīdi. Tagad jūs esat saņēmuši savas drēbes; jūs dodaties mājās; bet vienkārši piesēdēt tur nedaudz, saprotiet, tikai nedaudz uzgaidiet.”

277 Tagad paskatieties. Un tā, ievērojiet: “Tavi brāļi.” “Taviem brāļiem vēl ir jātiec nokautiem,” tas nozīmē tos simtu četrdesmit četrus tūkstošus, kas vēl tiks izsaukti Lielo Bēdu laikā. Un tiks izsaukti simtu četrdesmit četri tūkstoši.

278 Kaut mums būtu vairāk laika! Varbūt mēs to izskatīsim rītvaikar, ja Tas Kungs dos, mēs. . . pirms mēs pāriesim pie nākošā Zīmoga. Saprotat?

279 Un vēl, tagad skatieties, viņus nogalinās antikrists, tam ir jānotiek. Mēs to tikko kā izskatījām un ieraudzījām, ka viņa

pēdēja izbraucienā, kur viņš lauzīs—lauzīs šo vienošanos ar tiem ebrejiem. Un tad tā arī notiks. Saprotat?

280 Tos ebrejus, simtu četrdesmit četri tūkstošus, noteikti izsauks tie divi liecinieki no Atklāsmes 11. nodaļas. Lūk, atcerieties, ka viņiem bija jāpravieto.

281 Jūs to esat lasījuši. Cik daudzi to ir lasījuši? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Protams, mēs visi to zinām, lasot Rakstus.

282 Un viņi pravieto, šie divi liecinieki pravieto, Daniēla septiņdesmitās nedēļas otrajā pusē. Tie ir pēdējie trisarpus gadi.

283 Vai atceraties, kā mēs izskatījām Daniēla septiņdesmit nedēļas? Es sacīju, ka mums tas būs vajadzīgs, kad mēs nonāksim līdz šejieni. Es nezināju kāpēc, bet es vienkārši. . . Kaut kas man pateica, ka mums tas būs vajadzīgs, un te nu tas ir. Jā. Saprotat?

284 Pievērsiet uzmanību, Daniēla laikā. Lūk, atcerieties, Daniēlam bija pateikts, ka: “Atnāks Mesija,” valdnieks, “Mesija,” precīzāk, “un Viņš pravietos. Israēlam vēl bija atlikušas septiņdesmit nedēļas. Un septiņdesmit nedēļu vidū Mesija tiks nogalināts, un tiks atcelts ikdienas upuris.” Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] “Taču tur joprojām bija noteiktas vēl trisarpus nedēļas.”

Šajā laika sprīdi Viņš apņēma Līgavu no pagāniem.

285 Un tā, Viņa dodas augšup. Un, kad Viņa dodas augšup, Israēlā parādās divi pravieši. Saprotat?

286 Un tās dvēseles, kuras tika nomocītas, lūk, visos tajos laikos; isti, patiesi to laiku ebreji, kuru vārdi bija ierakstīti tai Grāmatā, kuri dzīvoja pareizi un rikojās pareizi, dzīvoja precīzi saskaņā ar jūdaismu. Viņus, viņus nogalināja Eihmans un daudzi citi. Godīgus cilvēkus, tur viņu bija miljoniem! Bet tie vācieši viņus šāva nost un nogalināja, un slepkavoja, un karināja uz žogiem, un dedzināja viņus, un kremēja viņus, un ko tik vēl nedarija. Šis asiņainais jeb asinskārais Hitlers un Staļins, un Musolini un visi tie cilvēki, kas neieredzēja tos ebrejus!

287 Es domāju, ka viens no—viens no iemesliem, kāpēc vēl nav sabrukusi šī valsts, ir tāpēc, ka šeit vienmēr ir cienījuši ebrejus, tā tas ir, nav viņus apspīduši. Cieni ebreju, un Dievs cienis tevi.

288 Nu, ebreju vidū ir arī daudzi atkritēji, tieši tāpat, kā tas ir pie pagāniem.

289 Taču īsts ebrejs, Dievs ir ierakstījis viņa vārdu tai Grāmatā vēl pirms pasaules radīšanas. Bet tā nu tas bija, tajā laikā viņus nogalināja. Un atcerieties, aizdomājieties par to, cik tas ir nevainojami. Pēc tam, kad šis pasaules valstis ir noslepkavojušas šos miljonus ebreju, nevainīgus cilvēkus, Raksti šeit saka, ka tieši šajā laikā ikviens no viņiem ir zem tā altāra, viņi saprot, kas ir noticis, un viņiem ir iedotas baltas drēbes.

290 Un viņi jautāja: “Nu, kāpēc? Vai tad mēs tagad nevaram atgriezties valstībā?” Ebreju valstībai ir jātiek izveidotai uz zemes, jūs zināt. Jānis sacīja, ka tai valstībai ir jātiek izveidotai, saprotiet, šeit.

Lūk, šī ir Evaņģēlija Valstība, jūs saprotat.

291 Bet ebreju valstību sludinās tie—tie divi pravieši, tāpēc ievērojiet, valstību šeit uz zemes.

292 “Debesu Valstība tiek sludināta,”...ebrejiem jeb...es gribēju teikt, “pagāniem.”

293 Tā valstība šeit uz zemes tiks izveidota Tūkstošgadu Valstībā, pēc tam, Tūkstošgadu Valstība ebrejiem.

294 Tagad skatieties. Tagad paskatieties, lūk, kamēr viņi—kamēr viņi šeit viņi sludina, saprotiet.

295 Pirms šie—šie pravieši parādīsies uz skatuves, šiem ebrejiem, kuriem bija jānomirst no Eihmana un pārējo rokas, ikvienam no viņiem, kas bija iepriekšnolemts, tiek iedotas (caur žēlastību) baltas drēbes. Ikvienam no viņiem tiek iedotas baltas drēbes. Skatieties.

Kas notiek tagad? Tikko kā tas sākas . . .

296 Es skatos uz to pulksteni tur aizmugurē, un es zinu, ka mēs—mēs jau esam aizkavējušies. Bet es negribu . . . Saprotiet, es—es . . . Šie . . . redzot, kā tur stāv tie nabaga cilvēki. Lai Dievs jums palīdz, brāļi. Es ceru, ka arī ikvienam no jums tajā dienā būs iedotas baltas drēbes. Stāvat, miņājaties šurpu turpu, sāp kājas. Un daži no jums visu dienu ir strādājuši. Es zinu, kā tas ir. Un paskatieties . . . Un dažas sievietes stāv kājās, nabadzītes. Es ievēroju, kā daži vīrieši atdod savu sēdvietu sievietēm; un kāds atdod savu vietu nabaga mammai ar mazulīti. Un es—es—es to visu redzu, saprotiet, un es esmu pārliecināts, ka Viņš arī. Ievērojiet. Un es negribu jūs pārāk ilgi aizkavēt. Kaut man izdotos, lai jūs saprastu šo Vēstījumu, neko citu man no jums nevajag, saprotiet.

297 Un tā, paskatieties uz šiem ebrejiem. Man tas ir jādara, lai jūs varētu saprast šī Zīmoga atklāsmi; saprastu, ko tas nozīmē, šīs dvēseles zem altāra, un kas viņi ir. Tagad skatieties.

298 Daniēla laikā, lūk, septiņdesmitās nedēļas otrā puse. Atcerieties: “Mesijam bija jātiek nogalinātam pusē.” Tā ir vidusdaļa. Nu, cik tad ir vidus no septiņi? [Sanāksme saka: “Trīs ar pusi.”—Tulk.] Trīs ar pusi. Cik ilgi sludināja Kristus? [“Trīs ar pusi.”] Pareizi. Un tā: “Bet tautai ir nolemti,” (kas?), “vēl trīs ar pusi gadi.”

299 Nu, tajā laikā notiek sekojošais: septiņos draudzes periodos tiek izraudzīta pagānu Līgava, un viņa tiek paņemta augšā.

300 Un, kad tas notiks, pie visiem tiem ebrejiem, kuri tajā laikā tika nežēlīgi nogalināti akluma dēļ un kuri atrodas zem altāra,

pie viņiem atnāk Dievs un saka: “Vai redzat, ko tas nozīmēja? Tagad Es jums katram dodu drēbes.”

Viņi jautāja: “Cik ilgi vēl, Kungs? Vai mēs ienākam jau tagad?”

³⁰¹ Sacīja: “Nē, nē, nē, nē. Jūsu brāļiem ebrejiem vēl ir nedaudz jāizcieš. Viņiem ir jātiek nogalinātiem, tāpat kā tas notika ar jums. Kad zvērs lauzīs savu vienošanos, tad viņš ķersies tiem klāt.”

³⁰² Tagad skatieties. Lūk, ievērojiet, uzreiz. . . Un tā, vienkārši atcerieties, šiem praviešiem ir jāpravieto saskaņā ar Atklāsmes 11. nodaļu. Jūs, jūs pacelāt rokas, ka esat to lasījuši. Saprotat? Un viņiem tiks dota vara.

³⁰³ Un pēc britiņa, ja Tas Kungs dos, mēs noskaidrosim, kas viņi ir. Un tā, skatieties, kas ir šie pravieši. Un to taču ir teikts šeit Bibelē. Protams, Tur ir teikts. Protams! Saprotat?

³⁰⁴ Un tā, skatieties, šo trīs arpusi nedēļu vidū, viņi šeit pravieto un šeit Atklāsmes Grāmatā ir teikts. . . Un viņi—viņi pravietoja tūkstoš trīs simti sešdesmit dienas. Ja . . .

³⁰⁵ Lūk, oficiālajā ebreju kalendārā, oficiālajā Dieva kalendārā, mēnesi ir tieši trīsdesmit dienas. Tas viss sajukums ir romiešu kalendāra dēļ. Pareizais kalendārs ir trīsdesmit dienas mēnesi.

³⁰⁶ Un tā, ja mēs izskaitām trīsarpus gadus, skaitot mēnesi kā trīsdesmit dienas, redziet, kā trīsdesmit dienas, nu, kas tad mums sanāk? Tūkstoš trīs simti un . . . tas ir, divi simti sešdesmit dienas. “Tūkstoš divi simti un seši desmiti dienas (sešdesmit dienas),” tieši trīs ar pusi gadi.

³⁰⁷ Lūk, redziet, te nav nekādu kļūdu. Te nu tas ir, viss precīzi saskan, nu, gluži kā bezdelīgastes savienojums. Skatieties, tie divi pravieši sludināja ebrejiem trīs ar pusi gadus. Šādi tiek izsaukti tie simtu četrdesmit četri tūkstoši.

³⁰⁸ Un tad, skatieties, šie divi pravieši ir tieši Mozus un Elija. Saprotat? Saprotat? Tagad skatieties, skatieties, viņus. . . Paskatieties uz viņu kalpošanu. Tagad pavērojiet, ko šie pravieši dara. “Viņiem ir vara satriekt zemi ar visādām mocībām, kad vien tie gribēs.” Kas to reiz darīja? Mozus. “Tiem ir vara aizslēgt debesis, ka lietus nelītu viņu kalpošanas laikā.” Kas aizvēra debesis uz trīs ar pusi gadiem? [Sanāksme saka: “Elija.”—Tulk.] Lūk, lūdzu. Tie ir viņi. Redziet, tas. . .

³⁰⁹ Saprotiet, cilvēks, kad viņš nomirst, viņa statuss neizmainās. Viņa raksturs neizmainās, saprotiet. Skatieties, kad—kad vēl. . .

³¹⁰ Kad Sauls bija atkritis un uz zemes nebija praviešu, viņš nevarēja saprast, ko darīt—ko darīt. Viņš bija lielās grūtībās. Viņš devās kaujā. Viņš devās pie Endoras raganas.

311 Lūk, zem vērsu un āžu asinīm viņa to varēja izdarīt. Un viņa izsauca Samuēla garu.

312 Kad Samuēls atnāca, viņš tur nostājās savā pravieša tērpā. Un ne tikai tas, bet viņš joprojām bija pravietis. Sacīja: “Kāpēc tu mani traucē manā mierā,” redziet, viņš sacīja, “ja jau tu esi kļuvis Dieva ienaidnieks?” Viņš sacīja: “Rītvakar šajā laikā tu kritīsi kaujā. Un rītvakar šajā laikā tu būsi pie manis.” Un tieši tas arī notika. Redzat? Ne tikai . . . Viņš joprojām bija pravietis. Saprotat?

313 Un tie viri paliek pravieši. Lūk, pēc maza britiņa mēs to izskatīsim nedaudz dziļāk, ja Tas Kungs dos. Saprotat?

314 Ak vai, kā gan es milu šo Vārdu! Nav brinums, ka: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien. Bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes!”

315 Šie divi pravieši, saskaņā ar darbiem, kurus viņi atkārtoti darījis, ir Mozus un Elija. Tāda, tāda vienmēr ir bijusi viņu kalpošana. Lūk, skatieties, tieši tāpat kā izdaria viņi. Viņi it nemaz nav izmainījušies. Atcerieties, šie viri nekad nenomira. Paskatieties tikai . . .

316 Lūk, nesajauciet, kamēr mēs vēl runājam par šo jautājumu. Nesajauciet Elijas piekto kalpošanu ar viņa ceturto kalpošanu. Es jums sacīju, ka pagānu Draudze gaida Eliju. Pareizi.

317 Bet šeit viņš ir pie ebrejiem. Neaizmirstiet, viņš nevar atnākt četras reizes, tas—tas ir ienaidnieka skaitlis. Viņam ir jāatnāk piecas reizes.

318 Kad viņš atnāca pirmo reizi, tas bija pats Elija. Kad viņš atnāca nākošajā reizē, tas bija Elisa. Kad viņš atnāca nākošajā reizē, viņš bija (kas?) Jānis Kristītājs. Kad viņš atnāk nākošajā reizē, tas ir tas septītais eņģelis. Bet, kad viņš atnāks piektajā reizē, viņš tur būs kopā ar Mozu, viņš tiem sludinās. Protams. Tieši tā. Nesajauciet viņus. Hm-hm.

319 Pieci, ja jūs—jūs zināt Bibeles skaitļus, pieci ir žēlastības darba skaitlis. Tieši to Viņš arī izdaria. Lūk, skatieties, ja gribat zināt, kur tas ir. Vai Jēzus bija žēlastības darbs? J-ē-z-u-s, pieci, d-a-r-b-s. Vai pareizi? Smags darbs, jo—jo jūs milēja. Bet, kad jūs atnākat pie Viņa, kā tad jūs atnākat? T-i-c-o-t šim d-a-r-b-a-m. Vai pareizi? Darbs, tas ir žēlastības skaitlis, protams, ticīgajiem.

320 Ievērojiet, pirmais Elija bija viņš pats. Otrais bija Elisa. Trešais bija Jānis. Ceturtais bija septītais eņģelis jeb pēdējais vēstnesis Draudzei, saskaņā ar Maleahijas 4. nodaļu un Atklāsmes 10:7. Lūk, piektajā reizē viņš ir vēstnesis ebrejiem, tiem simtu četrdesmit četriem tūkstošiem, ebrejiem, pēc Draudzes aiziešanas.

321 Man—man—man ir tāda divaina sajūta, saprotiet. Saprotat? Paklausieties, ja daži uzskata . . . Es vēlos, lai jūs to tagad ieraugat, saprotiet. Ja daži joprojām domā, ka Maleahijas 4.

nodaļa, kur viņš “atgriezīs” cilvēkus, ka tas ir tas pats, ko viņš daris tur pie ebrejiem, ja viņi domā, ka tas ir tas pats, tad ļaujiet man to jums pavisam isi izskaidrot. Redziet, tas var būt nedaudz nesaprotami. Jo, atcerieties, Maleahijas 4. nodaļā ir teikts: “Atgriezīs tēvu Ticību . . . jeb bērnus atpakaļ pie tēviem.” Redziet, atpakaļ pie tēviem!

322 Tagad ļaujiet man parādīt jums atšķirību šajā kalpošanā. Ja viņš būtu nācis atgriezt bērnu Ticību atpakaļ pie tēviem, tad viņš būtu noliedzis Kristu. Viņš būtu atgriezies pie likuma. Vai pareizi? Jo tēvi taču ievēroja likumu. Vai jūs to sapratāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

323 Skatieties, kad Elisa, kad viņš atnāca piepildīt savu kalpošanu no Maleahijas 4, saprotiet, kā Maleahijas 4, Elija tur ir viens pats.

324 Taču, kad viņš atnāk kalpot ebrejiem Atklāsmes 11. nodaļas, ar viņu kopā ir Mozus. [Brālis Branhams divas reizes sasit plaukstas—Tulk.] Tā ka nekādu neskaidrību tur nav, it nekādu. Saprotat? Vai sapratāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”]

325 Kad atnāk Elisa no Maleahijas 4, viņš ir viens. Atnāks Elija, nevis Elija un Mozus. Atnāks “Elija”. Bet tā pati iedvesma pateica, ka Elija atnāks draudzes perioda beidzamajā daļā, “lai atgrieztu bērnu Ticību pie oriģinālās tēvu Ticības,” apustuliskās Ticības, pie kuras mums ir jāatgriežas. Un no kuras antikrists visus ir aizvedis. “Lai atkal atjaunotu,” un ar to sakrit arī visas pārējās Rakstu vietas. Saprotiet, viņš nāk viens pats. Saprotat?

326 Taču, kad viņš atnāks pie Draudzes, Bibēlē . . . tas ir, kad viņš atnāks pie simtu četrdesmit četriem tūkstošiem, Bibēlē ir skaidri pateikts, ka viņš . . . Ka viņi būs divatā; viņš nebūs viens. Viņi būs divatā! Un viņa pirmā kalpošana taču nevarēja atgriezt ebrejus atpakaļ pie likuma, tāpēc ka viņš . . . jo viņš atnāks, sludinot Kristu simtu četrdesmit četriem tūkstošiem, āmen: “Lūk, kur Viņš, tas Mesija, kurš tika nogalināts.” Āmen! Tā tas ir, tāpēc nejauciet to. Šeit nav nekādu neskaidrību. Raksti nemelo, it nemaz.

327 Slava! Ak, kad es to ieraudziju, es teju vai palēcos! Es sacīju: “Paldies Tev, Kungs,” kad es ieraudziju, kā tas viss tur notika. Ieraudziju, kā toreiz parādījās Elija, tajā pirmajā periodā, viens pats, un viņš bija viens. Bet, kad es ieraudziju, kā viņš atkal parādās daudz vēlāk citā vietā, tur viņi bija divatā, kad tas notika. Sacīju: “Te nu tas ir. Viss skaidrs, Kungs. Āmen! Tagad es to aprotu! Aleluja!” Tieši tā tas ir.

328 Ja es nebūtu to pieminējis, tad kādam tas būtu mazliet neskaidri. Taču Viņš—Viņš pateica man, lai es to pieminu, un es tā izdarīju.

329 Paskatieties, pēc viņu sākotnējās kalpošanas Dievs saglabāja šos vīrus dzīvus viņu nākamajai kalpošanai; viņi tik labi bija kalpojuši. Saprotat? Vienkārši aizdomājieties, šis Elijas gars

kalpo piecas reizes, bet Mozus, divas reizes. Kā? Paliek dzīvi talākajai, nākamajai kalpošanai.

330 Viņi bija, šobrīd neviens no viņiem nav miris; neticiet tam. Viņus abus redzēja dzīvus, kad viņi runāja ar Jēzu uz Pārveidošanas Kalna. Taču atcerieties, viņiem ir jānomirst.

331 Lūk, nu, faktiski Mozus nomira. Taču viņš augšāmcēlās, jo viņš bija precīza Kristus līdzība. Saprotat? Neviens tā arī nav noskaidrojis, kur viņš ir apglabāts. Engēļi atnāca un viņu paņēma. Saprotat? Viņa zārku aiznesa engēļi. Hm-hm. Kāpēc? Neviens mirstīgs cilvēks nevarēja aiznest viņu turp, uz kuriem viņš devās. Viņš vienkārši izpildīja formalitātes, tas arī viss. Engēļi aiznesa viņa zārku, saprotiet, jo viņi aiznesa viņu turp, kur viņam bija jābūt. Neviens nezina.

332 Pat sātans to nezināja. Viņš taču stridējās ar virsenģeli. Pareizi. Viņš nevarēja saprast, kur ir palicis Mozus: “Es redzēju, kā viņš tur tricēja. Un skatījās gan uz to zemi, gan atkal uz bērniem, un tā tālāk, es redzēju, kā viņš tricēja. Bet viņš uzkāpa uz tās Klints, un tā bija pēdējā reize, kad es viņu redzēju.”

333 Tā ir tā Klints! Tā ir tā Klints! Es gribu stāvēt uz tās Klints, kad pienāks mana ceļa gals! Tieši tā! Lūk. . . Mani melnādainie brāļi agrāk mēdza iznākt šeit un dziedāt vienu dziesmiņu: “Ja vien varētu, tad es droši stāvētu uz tās klints, kur Mozus stāvēja.” Tieši tā! Ak, tā ir tā Klints, uz kuras arī es gribu stāvēt! Es tur stāvu ticībā.

334 Taču atcerieties, Elija, viņš vienkārši nogura, jo viņam priekšā vēl bija ļoti daudz darāmā. [Brālis Branhams aplūst. Sanāksme smejas—Tulk.] Jo viņš bija jau krietni nogurdināts, un Dievs vienkārši atsūtīja transportu, lai paņemtu viņu Mājās, tā tas ir, atsūtīja ratus. Vai tā ir? [“Āmen.”] Paņēma viņu augšā. Elija neredzēja nāvi, jo Viņš saglabāja viņu dzīvu. Viņam vēl bija paredzēts darbs. Ar to bija jātiek svaidītam citam viram, saprotiet, jāatnāk viņa Garā.

335 Taču viņiem ir jāpiedzīvo nāve. Tagad Atklāsmes 11. nodaļa. Ziniet, atvērsim, es tik un tā par to runāju. Vienkārši izskatīsim Atklāsmes 11. nodaļu. Skatieties un ieraudzīsiet, ka viņus abus nogalinās. Tieši tā. Viņiem abiem ir jāpiedzīvo nāve. Tieši tā. Pēc tam, kad viņu kalpošana būs beigusies, viņi piedzīvo nāvi. Atklāsmes 11, un sāksim no 7. panta.

Un kad tie . . . būs beiguši savu liecību, tad zvērs, kas izkāpj no dziļa bezdibeņa . . . iet karā ar tiem . . .

336 Ak vai, viņš to nevar izturēt, tie sektanti atkal ir atgriezušies. Nu, labi. Nu, labi.

. . . kas izkāpj no bezdibeņa, ies karā ar tiem, tos uzvarēs un tos nokaus.

337 Taču skatieties, kas notiek. Šeit ir precīzi redzams viņu prototips.

Un viņu miesas gulēs uz ielas—uz ielas tajā lielajā pilsētā. . . ko garīgi. . . sauc par Sodomu un Ēģipti, kur arī mūsu Kungs tika krustā sists (Jeruzāleme, redziet).

338 Lūk, viņiem ir jāpiedzīvo nāve (vai tad nē?), pareizi, kad viņu kalpošana būs beigusies.

339 Kāpēc? Septītā eņģeļa kalpošana, septītā eņģeļa kalpošana, Elijas kalpošana septītajam eņģelim ne. . . Kāpēc nevar, tas ir, es gribu pateikt, kāpēc tad septītā eņģeļa kalpošanu nevarētu īstenot Mozus, ja jau viņš ir nemirstīgs, izdarot to Elijas vietā? Kāpēc gan viņi. . . Kāpēc gan Dievs vienkārši nesūtīja, sakot: “Elija, tu—tu esi tik smagi strādājis, Es. . . un tas viss, visādās vietās. Es—Es domāju, ka Es labāk sūtišu Mozu”? Kāpēc?

340 Paskatieties uz Mozus kalpošanu. Elija bija pravietis visām tautām, bet Mozus bija likumdevējs vienīgi ebrejiem. Āmen. Mozus bija tur, lai pateiktu. . . Viņš atnāks kopā ar Eliju, jo. . . Tie ebreji sacis: “Pagaidi, mēs te joprojām ievērojam likumu.” Bet tur stāv pats Mozus, bet viņam blakus stāv Elija. Ak! Saprotat? Viņš nāk tikai pie ebrejiem. Saprotat? Mozus nāca tikai pie ebrejiem, bet pravietis Elija bija visām tautām. Bet Mozus kļuva par pravieti ebrejiem un par likumdevēju. Saprotat? Tāds bija viņa vēstījums, likums.

341 Bet kam bija Elijas vēstījums? Sievietēm ar apgrieztiem matiem, konfesijām. Tieši tā. Un viņš patiešām viņus pamatīgi kritizēja. Tās uzkrāsotās sejas; sacīja viņiem: “Jūs kļūsiat par barību suniem.” Viņš tik tiešām viņus slānīja.

342 Un pēc tam, kad šis Gars nonāca uz Jāņa, viņš izslāja no tuksneša un darija tieši to pašu. Pareizi. Sacīja: “Nemaz nedomājiet, ka mēs piederam pie *tiem* vai *tiem*. Dievs ir spējīgs no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus.”

343 Devās pie pa taisno pie Herodijas, sacīja: “Un tu gribi man pateikt, ka tu apprecēji savu svaini. . .” Sacīja: “Tu rikojies pretlikumīgi!” Ak, brāli! Ak! Hm! Viņš tai visu pateica. Protams.

344 Ievērojiet, šim dvēselēm vēl ir nedaudz jāpagaida, līdz tie simtu četrdesmit četri. . . tiks nogalināti. Ak, vai tas, vai. . . ? Tas taču visu Biblii savieno kopā.

345 Lūk, mans laiks ir beidzies, ja mēs beidzam agrāk. Bet man ir jāpasaka vēl tikai dažas lietišas, ja vien varēsiet paciesties. [Sanāksme saka: “Turpini!”—Tulk.] Es zinu, ka ir karsts. Un es svistu.

346 Taču paklausieties, es gribu jums kaut ko izstāstīt. Tas ir tik apbrīnojami, ka vienkārši deg manā sirdi. Es ceru, ka jūs to neesat aizmirsuši, saprotiet. Es gribu to izstāstīt Viņa klātbūtnē. Ne pārāk sen caur Savu žēlastību Viņš ļāva arī man ieraudzīt manus ļaudis baltās drēbēs. Vai jūs to atceraties? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Atceraties? Vai atceraties to

stāstu, pavisam nesen? [“Āmen.”] Ligava no pagāniem, viņi tagad atrodas tur. Viņi visi bija baltās drēbēs.

347 Es biju pamodies. Es biju atbraucis no sanāksmes. Tas bija apmēram pirms gada, nedaudz vairāk. Vienā ritā es pamodos un piecēlos. Un es sacīju: “Dārgumiņ?” savai sievai. Viņa nepakustējās. Bērni jau bija. . . Vajadzēja celties un sūtīt viņus uz skolu, uz šejieni, vecajā vietā. Nu es—es piecēlos gultā, ziniet, un pieslējos. Jūs saprotat; apsēdos un vienkārši atbalstīju galvu pret galvgali. Mums ir viena no tām senlaicīgajām gultām. Un tā, es vienkārši pieslējos, lūk, *šādi*.

348 Un es nodomāju: “Draudziņ, tev jau ir piecdesmit trīs gadi. Ja tu grāsies kaut ko izdarīt Dievam, tad labāk sāc to darīt tagad, jo pēc maza britiņa tu jau būsi pārāk—pārāk vecs.” Redzat.

349 Un es nodomāju: “Zini ko, tā tas patiešām ir.” Es nodomāju: “Draudziņ, zini, es vairs neesmu ļoti tālu. Pavisam drīz man būs jāaiziet.” Es sacīju: “Tas—tas jau ir vienu gadu ilgāk nekā nodzīvoja mans tētis.” Saprotat? Es nodomāju: “Man pavisam drīz būs jādodas prom. Es to redzēju. Bet šeit es vēl neko neesmu izdarījis priekš Dieva.” Es nodomāju: “Es vienmēr esmu gribējis kaut ko Viņam izdarīt.” Es nodomāju: “Man ir jāpasteidzas un tas jāizdara, ja es vispār grāšos to darīt. Bet es nezinu, kā es to izdarišu, tas arī viss.”

350 Es nodomāju: “Eh, es ceru dzīvot tik ilgi, lai redzētu Viņu atnākam. Es negribu kļūt par kādu spoku vai garu.”

351 Saprotiet, man vienmēr ir bijis bail no gariem. Un te, jūs saprotat, par ko es. . . Es vienmēr iztēlojos, piemēram, es satiktu brāli Nevilu, un viņš, būtu kā tāds neliels, balts, kustīgs mākonītis, ziniet. Un es sacītu: “Sveiks, brāli Nevil.” Un viņš atbildētu: “Sveiks, brāli Branham,” caur kaut kādu citu maņu; jo viņš nevarētu runāt. Es vienkārši zinātu, ka tas ir brālis Nevils. Jā, es gribētu paspiest viņam roku, kā es vienmēr to daru. Jo es zinu tikai to, kā to dara cilvēki. Redziet, es gribētu paspiest viņa roku, bet viņam nebūtu roku. Tās būtu tur lejā, kapā, jau satrunējušas. Saprotat?

352 Es nodomāju: “Ak, es ceru, ka man to nenāksies piedzīvot.” Lūk, es biju. . . Lūk, es būšu ar jums patiess. Es—es baidījos nomirt; es nebaidījos, ka aiziešu pazušānā, bet es negribēju kļūt par kaut kādu garu. Es vienkārši gribēju palikt cilvēks. Es gribēju gaidīt Aizraušanu, saprotiet. Es vienkārši gribēju palikt tāds, kāds esmu. Es negribēju būt kaut kāds gars, kas kustās šurpu turpu. Tā es tur gulēju, domājot par to.

353 Un tad pēkšņi kaut kas notika. [Brālis Branhams uzsit gaisā knipi—Tulk.]

354 Nu, jūs saprotat un jūs visi zināt par vizijām. Un, ja tā bija vizija, tad tāda man nekad vēl nebija bijusi, saprotiet. Bet man tās ir bijušas jau no ļoti agras bērnības.

355 Un pēkšņi kaut kas notika. Un es sajutu, ka es aizeju. Es nodomāju: “O-o!” Un es—es nodomāju: “Es—es jau esmu miris, redz, un es—es esmu pārgājis.” Saprotat?

356 Un es nokļuvu tajā vietā un nodomāju: “Nu, es atskatišos.” Draugi, tas bija tikpat reāli kā tas, ka es stāvu šeit. Saprotat? Un es apgriezios un atskatījos. Un tur nu es biju, gulēju gultā. Un es biju izstiepies, gulēju blakus savai sievai.

357 Es nodomāju: “Nu ko, tas droši vien bija infarkts.” Saprotat? Es nodomāju: “Nu, redz, es vienkārši nomiru pēkšņi,” kas būtu laba nāve aiziešanai. Tāpēc es nodomāju: “Tas ir infarkts. Man nevajadzēja ciest.” Es paskatījos un es nodomāju: “Nu, jā, tas ir divaini. Tur es guļu, tai vietā; bet šeit es stāvu.”

358 Un tā, es pagriezios. Tas bija līdzīgs tādām lielām—tādām kā lielām laukam vai kaut kam tādām, vienkārši ļoti liels vārpatas lauks. Un—un es sacīju: “Nu, interesanti, kas tas ir?”

359 Un, kad es skatījos, pēkšņi parādījās tūkstošiem tūkstoši jaunu sieviešu, visas baltās drēbēs, mati nokarājās līdz viduklim, basām kājām, un viņas skrēja taisni manā virzienā. Es nodomāju: “Kas tad tas?”

360 Es pagriezios un atskatījos uz *turieni*, un tur es gulēju; es paskatījos *tajā* virzienā, tur nāk viņas. Es iekodu sev pirkstā: “Es—es—es—es taču neguļu, tieši tā.” Un es varēju sajust. Un es sacīju: “Nu, te notiek kaut kas jocīgs.”

361 Visas šīs sievietes tuvojās skriešus. Es nekad nebiju redzējis tik glītas sievietes! Un viņas skrēja pie manis. Un, kad viņas pieskrēja man klāt. . .

362 Jūs zināt, kāds es esmu, tāds kā. . . Viņi sauc mani par sieviešu nīdēju, bet es tāds neesmu, saprotiet. Bet es—es tikai uzskatu, ka laba sieviete ir tāda. . . viņa ir dārgakmens. Bet tāda, kas nav laba, manuprāt, ir, kā teica Sālamans, “ūdens tavās asinīs”. Tāpēc es neesmu augstās domās par—par sievietēm ar sliktu slavu vai nekauņām.

363 Un tā, visas šīs sievietes pienāca. Viņas sāka mani apskaut ar rokām. Tas taču ir neparasti. Jūs zināt, ka es to nebūtu atļāvis. Lūk, un viņas bija. . . Nu, man to vajadzēs pateikt šādi, jo es—es atrodos jauktā auditorijā. Bet tās bija, tās bija sievietes. Tās bija sievietes. Un viņas—viņas mani apskāva, katra, un sacīja: “Mūsu—mūsu dārgais brāli!” Un viņas mani apskāva, viena pēc otras.

364 Es tur stāvēju un skatījos. Es nodomāju: “Nu, ko tas viss nozīmē?” Saprotat? Un viņas tur stāvēja. Es nodomāju: “Kas te notiek?” Es atkal atskatījos uz leju. Lūk, es guļu *tur* lejā, bet vienlaicīgi stāvu *šeit*. Es nodomāju: “Nu, tas ir tik divaini. Es—es to nesaprotu.”

365 Bet tās sievietes skaļi sauca: “Ak, mūsu dārgais brālis,” un mani apskāva. Lūk, viņas bija istas sievietes, pēc sajūtām.

³⁶⁶ Lūk, piedodiet man, māsas, ka es tā pateikšu, jo . . . Bet jūs taču klausāt savam ārstam; un, ja mums ir netiras domas, tātad mēs neesam kristieši. Nav svarīgi . . .

³⁶⁷ Es vienmēr esmu dzīvojis tiru dzīvi. Dievs to zina. Kad es biju vēl puisēns, Dieva eņģelis lika man neapgānit savu ķermeni, nesmēkēt, nedzert. Un tā tas notika. Caur Dieva žēlastību es to ievēroju. Kad es vēl biju grēcinieks, es neskraidiju apkārt ar sievietēm. Un tā . . .

³⁶⁸ Taču, kad kāds virietis atļauj, lai viņa apkampienos nonāk sieviete, viņš ir veidots no virišķajām šūnām, bet viņa no sievišķajām, tur ir sajūtas. man vienalga, kas jūs esat, lūk, tikai nestāstiet man, ka tā tas nav, ja tu esi vesels.

³⁶⁹ Taču Tur tā nav, jo tur vairs nav dažādu šūnu. Tur tu nekad nesagrēkosi. Bija notikusi pārmaiņa. Tur bija tikai un vienīgi brāļu mīlestība pret šīm sievietēm.

³⁷⁰ Kaut arī viņas izskatījās ļoti pievilcīgas; es uzskatu, ka sieviete, patikama sieviete, kura pareizi izturas un dzīvo kā lēdija, ka viņa ir—viņa ir kā piemērs, kā dārgakmens uz zemes. Man—man patik viss graciozais. Es uzskatu, ka sieviete, kura stāv savā vietā un cenšas būt lēdija, ka tas—tas ir goda simbols. Es patiešām tā domāju. Un es uzskatu, ka tāda, kas tāda nav, ir gluži kā Kristus un antikrists, tieši tas pats.

³⁷¹ Man—man patik viss dabiskais. Piemēram, skaists zirgs vai kaut kas tāds, tas stāv nu gluži kā tāds ļoti skaista zirga piemērs. Vai vēl kaut kas tamlīdzīgs, skaists kalns, skaistas sievietes, skaisti vīrieši, jebkas, kas atbilst tam, ko ir radījis Dievs, es vienmēr to esmu apbrīnojis.

³⁷² Un viņas bija pilnīgas. Tomēr, lai cik daudz viņas mani neapskautu savās rokās, un tās bija sievietes, jūs taču saprotiet, tur nebija iespējams nekāds grēks. Sievišķie dziedzeri un virišķie dziedzeri, to vairs tur nebija. [Brālis Branhamas sasit plaukstas—Tulk.] Pateicība Tam Kungam! Tās bija tikai un vienīgi manas māsas.

³⁷³ Es paskatījos. Un es sāku . . . Es—es paskatījos uz savām rokām; es ieraudzīju, ka tās ir tik jaunas. Un es paskatījos; arī es biju jauns. Un es . . .

³⁷⁴ Un jaunībā es zaudēju savus matus; reiz frizieris uzlēja uz tiem karbolskābi, un tie visi man izkrita, kad es vēl biju tikai puika. Un tā man vienmēr ir bijusi liela problēma, ka es—es—es ļoti ātri apaukstējos, jo āda uz galvas joprojām ir ļoti maiga, jūs zināt. Un matu saknes joprojām tur atrodas, bet karbolskābe tās izdedzināja, un mati vairs nevar izaugt, saprotiet.

³⁷⁵ Un es devos, mana sieva, kad es . . . pirms daudziem gadiem, un nopirka man parūciņu, nelielu matu kumšķīti, ko var uzlikt, lai nosegtu galvu. Bet man vienmēr ir bijis kauns to nēsāt, jo tas izskatījās kā kaut kas neists. Bet es negribēju neko neistu.

376 Un tā, es nodomāju: “Es vienkārši likšu galvā vilnas cepuri.” Un tad kādu laiku es tā arī dariju. Vai zināt, ko viņi izdaria? Viņi tad sāka mani saukāt par “bīskapu”, runāja, ka es gribu būt . . . Saprotat? Es vienkārši pateicu: “Metīšu tam mieru.”

377 Un tā es vienkārši mocījos ar stipru saaukstēšanos, un . . . Bet es . . . jūs . . . ja pat nedaudz atvērsiet šos logus vai vēl kaut ko un nedaudz no turienes uzpūtis, viss, man tas pielips.

378 Un es devos pie daktera un jautāju viņam, ko viņš par to domā. Viņš sacīja: “Nu, redzi, tavas—tavas poras ir atvērtas. Tu svisti, kad sludini. Nedaudz uzpuš vējiņš. Tas—tas atnes tur gļotās saaukstēšanās mikrobu, un tad tas nonāk līdz tavai rīklei. Nākošajā rītā tu jau esi aizsmacis. Tā nu tas ir.”

379 Un—un tāpēc, ak vai, jūs, vīri, kuriem ir mati, jūs nemaz nezināt, cik pateicīgiem jums vajadzētu būt, ka jums tie ir. Tā ir taisnība. Saprotat?

380 Nu, lūk, un pēc tam es sapratu, ka man—man vajadzēs . . . Vienā no šim dienām, ja man izkritis zobi, man vajadzēs tos ielikt, lūk, vai arī iztikt bez tiem.

381 Tāpēc, ja kāds puisis—ja kāds puisis . . . Nu, es domāju, ka vīrietim tas nebūtu nekas īpašs, ja viņam to sagribētos, nēsāt matu kumšķīti, tāpat kā sievietei nesāt tos veltnišus un rullišus, ko nu tur viņas liek tajos matos, savām frizūrām. Saprotat? Bet—bet, protams, ja jūs to darāt, viss ir atkarīgs no tā, kāpēc jūs to darāt. Saprotat? Viss ir atkarīgs no tā, kāpēc jūs to darāt. Un tāpēc . . .

382 Bet, lai kā tur nebūtu, stāvēdams tur, es aptaustīju galvu, un man atkal bija mati. Ak! Es biju jauns. Un viņi, visi viņi bija jauni! Un es nodomāju: “Cik tas ir divaini! Te nu viņi ir.” Bet viņas visas skrēja . . .

383 Un es paskatījos, kas tur nāca, un es—es ieraudzīju, ka tuvojās Houpa. Viņa paskatījās . . . Jūs zināt, viņa nomira divdesmit divu gadu vecumā. Viņa joprojām bija tikpat skaista kā vienmēr. Daudzi no jums viņu atceras; tās lielās tumšās acis. Viņa bija vāciete. Viņas melnie mati nokarājās pāri mugurai. Es nodomāju: “Nu, kad viņa pienāks, viņa sacīs—viņa sacīs: ‘Bil’. Es droši zinu. Es zinu, ka viņa sacīs: ‘Bil,’ kad atnāks šurp.”

384 Es vēroju. Un visas tās sievietes nāca man klāt un apskāva mani, sacīdamas: “Ak, dārgais brāli, mēs tā priecājamies tevi redzēt!” Es nodomāju . . . Viņām visām bija vienādas drēbes, bet viņu mati bija dažādi, zīniet, tie bija rudi un melni, un blondi. Un—un viņas visas nāca man klāt, un viņas visas bija jaunas.

385 Kad viņa pienāca man klāt, es nodomāju: “Nu, tūlit es redzēšu, ko viņa sacīs.”

386 Bet viņa paskatījās uz mani un sacīja: “Ak, mūsu dārgais brāli!” Viņa mani apskāva un vienkārši devās tālāk. Pēc tam atnāca dažas citas sievietes un mani apskāva.

387 Un es izdzirdēju kaut kādu skaņu. Es paskatījos uz *to* pusi, un tur bija atnākusi vīriešu grupa, jauni puisi, visi apmēram divdesmit gadus veci. Viņiem bija tumši un gaiši mati. Un viņi visi bija baltās drēbēs un basām kājām. Un arī viņi pieskrēja man klāt un sāka mani apskaut, kliegdami: “Dārgais brāli!”

388 Es domāju. Un es pagriezos atpakaļ, un es tur joprojām gulēju. Un es nodomāju: “Ir nu gan dīvaini.”

389 Un tieši tajā brīdī ar mani sāka runāt kāda Balss. Es to Balsi neredzēju. Tā sacīja: “Tu esi piepulcināts, tu—tu esi piepulcināts saviem ļaudim.” Un tad daži vīrieši mani pacēla un uzsēdināja mani uz kaut kā liela un augsta, lūk, *šādi*.

Es paprasīju: “Kāpēc jūs tā izdarījāt?”

Atbildēja: “Uz zemes tu biji vadonis.”

Un es sacīju: “Nu, es—es to nesaprotu.”

390 Un ar mani sāka runāt tā Balss. Es to Balsi neredzēju. Lūk, Tā bija tieši virs manis un runāja ar mani.

391 Es sacīju: “Nu, ja es—ja es esmu nomiris, tad es gribu redzēt Jēzu.” Es sacīju: “Es . . . Viņš bija tik . . . Viņš bija visa mana dzīve. Es gribu Viņu redzēt.”

Un tad Viņš sacīja: “Tagad tu nevari Viņu redzēt. Viņš ir vēl augstāk.”

392 Saprotiet, tas bija vēl zem altāra, saprotiet, sestā vieta, kur dodas cilvēki, saprotiet; nevis septītā, kur atrodas Dievs, septītā dimensija. Sestā!

393 Un viņi—un viņi visi tur bija, un viņi nāca man klāt. Es sacīju . . . Šķita, ka viņu tur patiesībā ir miljoniem. Es viņus nekad nebiju redzējis . . . Un, kad es tur apsēdos, tās sievietes un vīrieši joprojām skrēja klāt un mani apskāva, saukdami mani par “brāli”. Un es tur apsēdos.

394 Un tad šī Balss sacīja: “Tu esi piepulcināts saviem ļaudim, tāpat kā Jēkabs tika piepulcināts saviem ļaudim.”

Es jautāju: “Vai tie visi ir mani ļaudis? Vai tie visi ir Branhami?”

Viņš sacīja: “Nē. Viņi ir tie, kurus tu esi pievērsis Kristum.”

395 Es paskatījos apkārt. Un pie manis pieskrēja viena ļoti skaista sieviete. Viņa izskatījās tieši tāda pati. Viņa apskāva mani un sacīja: “Ak, mans dārgais brāli!” Viņa paskatījās uz mani.

396 Es nodomāju: “Ak vai! Viņa izskatās pēc eņģeļa.” Un viņa aizgāja.

Un tā Balss sacīja: “Vai tad tu viņu nepazīsti?”

Es sacīju: “Nē, es viņu neatpazīnu?”

397 Sacīja: “Tu atvedi viņu pie Kristus, kad viņai bija vairāk nekā deviņdesmit gadi.” Sacīja: “Vai tu zini, kāpēc tu viņai esi tik dārgs?”

Es sacīju: “Tai skaistajai meitenei bija vairāk nekā deviņdesmit gadu?”

398 “Jā.” Sacīja: “Tagad viņa vairs nekad neizmainīsies.” Sacīja: “Lūk, kāpēc viņa saka: ‘Dārgais brāli’.”

399 Es nodomāju: “Ak vai! Bet es no tā baidījos? Nu, šie cilvēki taču ir īsti.” Viņi, viņi nekur nesteidzās, viņiem neapnika Tur atrasties.

Un es pajautāju: “Bet kāpēc es nevaru satikt Jēzu?”

400 Sacīja: “Lūk, pienāks diena, kad Viņš—Viņš atnāks. Un sākumā Viņš atnāks pie tevis, un tad tu tiksi tiesāts.” Sacīja: “Tie cilvēki ir tavi atgrieztie, kurus tu vedi.”

401 Un es jautāju: “Tu gribi pateikt, ka, tā kā es esmu vadonis, es . . . ka Viņš mani tiesās?”

Sacīja: “Jā.”

402 Un es sacīju: “Vai šādi tiks tiesāts katrs lideris?”

Sacīja: “Jā.”

Es jautāju: “Kā tad ar Pāvilu?”

Viņš sacīja: “Viņš tiks tiesāts kopā ar savējiem.”

403 “Nu,” es sacīju, “ja jau viņa grupa ieies, tad ieies arī manējā, jo es sludināju tieši tādu pašu Vārdu.” Tā tas ir. Es sacīju: “Kur viņš kristīja Jēzus Vārdā, arī es tā dariju. Es sludināju . . .”

404 Un tajā brīdī miljoni iekliedzās vienbalsīgi: “Uz To mēs pašaujamies!”

405 Un es nodomāju: “Ak! Ja vien es būtu to zinājis, pirms nokļuvu šeit, tad es būtu spiedis cilvēkus iet uz šejieni. To taču nedrīkst palaist garām. Ak, paskat vien!” Un tad . . .

406 Un Viņš sacīja: “Lūk, reiz Viņš atnāks un tad . . . Bet šeit mēs ne ēdam, ne dzeram, ne guļam. Mēs vienkārši visi esam viens.”

407 Nu, tā pat nav pilnība, tas ir vairāk nekā pilnība. Tas nav kaut kas grandiozs, tas ir vēl vairāk. Nav tāda vārda, kas varētu . . . Nevar pat iedomāties . . . Nepietiks vārdu vārdnicā, lai to izteiktu. Tu vienkārši esi galā, tas arī viss.

408 Un es nodomāju: “Nu, tas būtu lieliski. Bet ko mēs darīsim pēc tam?”

409 Sacīja: “Pēc tam, kad atnāks Jēzus, un mēs . . . un Viņš tevi iztiesās, tas ir, tavu kalpošanu, tad mēs dosimies atpakaļ uz zemi un paņemsim ķermeņus.” Nu, toreiz es—es par to nebiju aizdomājies. Tas precīzi saskan ar Rakstiem. Sacīja: “Tad mēs atgriezīsimies uz zemes un paņemsim ķermeņus, un tad mēs ēdīsim. Šeit mēs neēdam un mēs neguļam.” Sacīja: “Mēs ēdīsim tur, kad atgriezīsimies uz zemes.”

410 Es nodomāju: “Ak, tas taču ir brīnišķīgi! Ak vai! Bet es no tā baidījos. Kā gan es varēju baidīties no miršanas, ja jau es nonākšu šeit? Nu, tā ir pilnība plus pilnība, plus pilnība. Ak, tas ir tik brīnišķīgi!”

411 Redziet, mēs bijām tieši zem tā altāra. Saprotat? Lūk, kas tas bija, saprotiet, tieši zem altāra, gaidot Atnākšanu, saprotiet, kad Viņš nāks un paņems tos, kas ir aizmiguši. . . ķermeņus, kas ir aizmiguši pišļos, lai mūs atkal augšāmceltu; atnāks pie mums un mūs augšāmceļ.

412 Kā Jēzus izgāja cauri paradīzei un pacēla Ābrahāmu, Īzāku un viņus visus, jūs zināt, kas gaidīja pirmo augšāmceļšanos. Viņi iegāja pilsētā un parādījās daudziem.

413 Tas precīzi saskan ar Rakstiem. Varbūt tā bija vizija, lai kas tas nebūtu, bet tas precīzi saskan ar Rakstiem.

414 Un es sacīju: “Nu, tas taču ir brīnišķīgi!” Un pēc tam es nodomāju: “Vai tad tas nav brīnišķ- . . .”

415 Un es kaut ko izdzirdēju, izklausījās kā zirga sprauslāšana. Un es paskatījos. Un tas bija mans jājamais zirgs, uz kura es reiz jāju, mazais Princis, viņš man bija tik dārgs. Viņš tur stāvēja, man blakus, un viņš uzlika savu galvu uz mana pleca, it kā mani apskaudams. Agrāk es viņam devu cukuru, ziniet, un viņš tā lika. . . Es apskāvu viņu ar roku. Es sacīju: “Princi, es zināju, ka tu šeit būsi.”

Es sajutu, kā kaut kas man laiza roku. Tas bija mans medību suns.

416 Kad—kad Šorta kungs, vietējais, viņu noindēja, es apzvērējos, ka par to es Šorta kungu nogalināšu. Man bija apmēram sešpadsmit gadi. Viņš to noindēja, iedeva viņam indi. Un mans tēvs noķēra mani ar šauteni, kad biju ceļā pie viņa, lai viņu nošautu, jau pašā policijas iecirknī. Un es sacīju: “Es viņu nogalināšu.” Es sacīju: “Nu. . .” Es devos pie suņa kapa. Es—es viņu apglabāju. Es sacīju: “Frici, tu man biji kā sarunu biedrs. Tu mani sildīji un pavadīji uz skolu. Es būtu par tevi rūpējies, kad tu kļūtu vecs. Bet tagad tevi nogalināja.” Es sacīju: “Es apsolu tev, Frici, ka viņš nedzīvos.” Es sacīju: “Es tev apsolu, ka viņš nedzīvos. Reiz es noķeršu viņu ejot pa ielu, un es ar viņu tikšu galā, saproti.” Un es sacīju: “Es viņam atriebšos par tevi.”

417 Bet, ziniet ko? Es atvedu to vīru pie Kristus, kristīju viņu Jēzus Vārdā un apglabāju viņu, kad viņš nomira. Tieši tā. Es atgriezos aptuveni divus gadus pēc tā notikuma. Tad es visu redzēju citādāk, saprotiet. Tā vietā, lai ienīstu, es viņu iemīlēju.

418 Un tā, isāk sakot, tur stāvēja Fricis un laizīja man roku. Un es biju. . . Es paskatījos.

419 Es nevarēju raudāt. Neviena nevarēja raudāt. Tur bija tikai prieks. Nebija iespējams noskumt, jo tur bija tikai laime. Nebija

iespējams nomirt, jo tur bija tikai Dzīvība. Saprotat? Saprotat? Nebija iespējams kļūt vecam, jo tur bija tikai jaunība. Un, lūk, kas. . . Tā vienkārši bija pilnība. Es nodomāju: “Ak, cik tas ir brīnišķīgi!” Un tie miljoni. . . Ak vai! Es jutos kā mājās, saprotiet.

420 Un—un tieši tad es izdzirdēju Balsi. Un Tā iesaucās, sacīja: “Visus, kurus tu milēji. . .” atlidzība par manu kalpošanu. Man nav vajadzīga nekāda atlidzība. Viņš sacīja: “Dievs tev ir devis visus, kurus tu milēji, un visus, kas tevi milēja.”

Es sacīju: “Slava Tam Kungam!”

421 Es sajutos divaini. Es nodomāju: “Kas te notiek? Es jūtos kaut kā divaini.” Es pagriezos un paskatījos. Un uz gultas kustējās mans ķermenis. Es sacīju: “Ak, es nekādā gadījumā negribu atgriezties atpakaļ, tikai ne to! Nē, nelieciet man atgriezties.”

422 Taču Evanģēlijam ir jātiek sludinātam. Vienā acumirkli es atkal atrados gultā, saprotiet, lūk, tā.

423 Ne senāk kā pirms kādiem diviem mēnešiem. . . Jūs dzirdējāt, kā to lasīja no—no tā Uzņēmēju žurnāla *Voice*. Tas aizgāja pa visu pasauli, saprotiet. Un brālis Normans no šejienes, man šķiet, ka šovakar viņš atrodas kaut kur šeit. Viņš to no turienes pārrakstīja un uztaisīja brošūras. Tās tika aizsūtītas it visur. Un daudzi kalpotāji rakstīja par to atsaucēs un sacīja. . .

424 Lūk, vienā, es jums pastāstīšu tikai par šo vienu. Tādu, protams, bija simtiem. Šis viens cilvēks rakstīja, sacīja: “Brāli Branham, tava vizija Uzņēmēju žurnālā *Voice*. . .”

425 Un es esmu pateicīgs Tomijam Nikelam, kaut arī viņš vairāk nav kopā ar Uzņēmējiem, es nezinu iemeslu, bet tā tas ir. Taču viņš tur uzrakstīja pilnīgi precīzi, kā es pateicu. Tur, tajā trīsvienības piekritēju žurnālā, viņš rakstīja: “Kur es. . . Kur Pāvils kristīja Jēzus Vārdā, un tieši tā pavēlēja to darīt cilvēkiem, es darīju tieši tāpat.” Redziet, viņš uzrakstīja to tieši tā, kā tas bija. Saprotat? Un tāpēc es—es—es tad nodomāju: “Ak!”

426 Tas kalpotājs uzrakstīja, sacīja: “Brāli Branham, tava vizija. . .”

427 Varbūt tā tiešām bija vizija. Sacīja. . . Lūk, es negribu sacīt, ka tā bija “pārvietošana”. Ja jau Pāvils. . . Ja es tiku aizrauts tajās pirmajās debesīs un to redzēju, tad kā ar Pāvilu, kurš tika aizrauts līdz pat trešajām debesīm? Kas tad tur bija? Viņš sacīja, ka viņš to pat izteikt nevarēja, redziet, ja viņš tika aizrauts. Vai tā bija pacelšana augšā, to es nezinu. Es nevaru pateikt. Es nevaru jums to pateikt.

428 Taču šis kalpotājs uzrakstīja: “Brāli Branham, tava vizija skan ļoti Bibeliski, un viss bija kārtībā, kamēr tu nesāki runāt par to, ka tur bija zirgs.” Sacīja: “Zirgs Debesis?” Sacīja. . .

Lūk, vai redzat, kā spriež garīdzniecības cilvēciskā gudriba? Saprotat? Viņš rakstīja: “Debesis tika radītas cilvēkiem, nevis zirgiem.”

⁴²⁹ Nu ko, es apsēdos. Billijs, mans dēls, bija nolīcis vēstuli tieši šeit, vecajā draudzes kabinetā, tas bija pirms kādiem trim mēnešiem.

⁴³⁰ Es sacīju: “Mans dārgais brāli, es esmu pārsteigts par tavām zināšanām un par to, cik labi tu pazīsti Rakstus. Es neteicu, ka es biju Debesis. Es sacīju, ka tā bija vieta, kas līdzinājās paradīzei, jo Kristus, redzi, atradās vēl augstāk. Tomēr,” sacīju es, “lai tevi nemāktu šaubas, atšķir Atklāsmes 19. nodaļu. Un kad Jēzus atnāks no turienes, kur ir debesu Debesis, Viņš jās uz balta zirga, un arī visi svētie līdz ar Viņu jās uz baltiem zirgiem.” Pareizi. Neapšaubāmi. Jā, protams.

⁴³¹ Un tur augšā, tajā pašā Vietā bija būtne, kas bija līdzīga ērglim, bet cita bija līdzīga vērsim, un cita . . . Nu, ak, un no kurienes tad uzradās tie zirgi, kas paņēma Eliju? Tas vienkārši parāda, redziet, ka cilvēciskais prāts grib pie kaut kā piekassities. Tā tas ir.

⁴³² Tagad skatieties. Bet es vienkārši pārdomāju par šo dārgo, dievbijīgo brāli Jāni . . . Es vienkārši nodomāju, ka tagad būtu piemēroti to iestarpināt, tieši pirms beigām, saprotiet. Ja Jānis lūkojās Turp un tie bija viņa brāļi, redziet, viņa brāļi, kuriem bija nedaudz jāizcieš; tādā gadījumā, redziet, Kungs Dievs atļāva man redzēt manus brāļus un tos svētos, kuri gaidīja Tā Kunga Atnākšanu. Ievērojiet, viņi neatradās zem upurēšanas altāra; manējie tur nebija. Bet tie tur atradās, tie bija mocekļi. Saprotat? Manējie nebija zem mocekļu altāra.

⁴³³ Es gribu, lai tagad jūs klausāties ļoti uzmanīgi. Un es beigšu, godīgi, vēl tikai kādas desmit minūtes, pulksten desmitos, pat ja man nāksies to pārtraukt un turpināt rītdien.

⁴³⁴ Skatieties. Viņi, viņi nebija mani . . . tie, kurus Kungs man parādīja, Līgava, Viņa nebija zem mocekļu ešafota, nē, nebija zem mocekļu upurēšanas altāra, bet bija saņēmusi baltas drēbes, jo bija pieņēmusi dzīvā Vārda piedodošo žēlastību. Kristus bija iedevis viņiem baltas drēbes. Es nedomāju, ka atverot . . .

⁴³⁵ Tas ir, jā, es domāju, ka, pateicoties šī Piektā Zīmoga atvēršanai; jo es uzskatu, ka Tas mums ir atvērts. Es to darīju ar labu sirdsapziņu, ar skaidru atklāsmi Dieva priekšā. Nevis vienkārši, lai radītu iespaidu, jo es taču vienmēr esmu bijis pret organizāciju, nekad neesmu tām piederējis. Taču tagad man Tas ir atvērts.

⁴³⁶ Un ir vēl viena lieta, par kuru es esmu pārliecināts. Šī Piektā Zīmoga atvēršana šajā laikā izlabo mācību, par kuru es, iespējams, runāšu, par dvēseles aizmigšanu. Lūk, es saprotu, ka šeit atrodas cilvēki, kuri patiešām tic, saprotiet, dvēseles aizmigšanai. Manuprāt, šis pierāda pretējo. Viņi neguļ. Viņi ir

dzīvi. Viņu ķermeņi ir aizmiguši. Taču dvēsele nav kapā, viņi atrodas Dieva Klātbūtnē, saprotiet, zem altāra.

437 Lūk, kur es nepiekrītu vienam dārgam brālim, skolotājam. Un es ievēroju, es zinu, redzu, ka šeit sēž daži no viņa ļaudīm. Un es zinu, ka viņš ir ievērojams skolotājs. Viņš ir doktors un teoloģijas doktors, un Ph., LL.D. Un viņš ir—viņš ir arī patiešām labs cilvēks. Man šķiet, ka viņš jau ir miris. Bet viņš bija labs cilvēks un labs rakstnieks. Un tas ir brālis Ūrija Smits, viņš ir sarakstījis *Daniēls un Atklāsmes*. Tagad, es to saku tiem cilvēkiem, kuri seko viņa mācībai, redziet, es neesmu. . . Es vienkārši neesmu. . . negribu pateikt to augstprātīgi, taču es vienkārši. . . Saprotat?

438 Taču brālis Smits, cenšoties pierādīt, saprotiet, cenšoties pierādīt to, ka dvēsele guļ, viņš tur piemin, ka: “Dvēsele guļ. Un ka Debesis neatrodas nekāds upurēšanas altāris. Ka vienīgais altāris, kas ir pieminēts,” kā viņš—viņš uzskata, Debesis, “ir kvēpināmais altāris.” Taču dārgie ļaudis. . . Ne jau tas, ka es nepiekrītu manam brālim. Es droši- . . . ceru satikt viņu tajā otrā pusē, saprotiet. Ne jau tas, ka es nepiekrītu šim lielajam skolotājam.

439 Bet es vienkārši parādu jums, kā Tas to apgāž, saprotiet. Tas pierāda pretējo. Šī Zīmoga atvēršanās šajā pēdējā laikā parāda, ka nekādu aizmigušo dvēseļu vispār nav. Saprotat? Viņi ir dzīvi. Viņi nav miruši. Saprotat? Skatieties.

440 Tagad ievērojiet lūk, ko. Un tā, ja jau Debesis nav upurēšanas altāra, kur tad guļ upuris par grēku, kas ir Jērs? Ir taču jābūt kādai vietai, kur guļ šis nokautais, asiņainais Jērs, kur ir Asinis. . . tas.

441 Lūk, kvēpināmais bija smaržas, vis kaut kas smaržīgs, ko viņi dedzināja, un Bībele to sauc par “svēto lūgšanām”. Ja uz altāra neatrodas nekāds Upuris, tad lūgšanas nevar tikt pieņemtas. Asinis uz upurēšanas altāra ir vienīgais, kas ļauj lūgšanām aiziet līdz Dievam.

442 Brālis Smits kļūdījās, saprotiet. Ne jau tāpēc, lai viņam nepiekrītu; manuprāt, es to esmu izskaidrojis ar brāļu mīlestību un ar cieņu pret viņa lielo darbu, saprotiet. Tomēr viņš kļūdījās.

443 Piektais Zīmogs to ir atvēris, saprotiet, saprotiet; daudzas citas lietas, ja jūs to uztvērāt. Saprotat? Es gaidu jautājumus, redziet, ja es. . . Labi.

444 Lūk, kur tad bija šķirsts; nokautais, savainotais, asiņojošais, asiņainais Jērs kā izpirkšana par šim smaržīgajām lūgšanām?

445 Skatieties, Bibelē ir teikts: “Kad mūsu laicīgais telts mājoklis tiks nojaukts, mums ir sagatavots jau cits.” Tieši tur es redzēju tos svētos. Saprotat?

446 Paskatieties, kad mazulis. . . Es vēlreiz lūdzu piedošanu, māsas, par šo atklāto sarunu jauno sievietu priekšā. Taču

skatieties. Kad māte ir stāvokli un šis nelielais muskuļu veidojums grozās un lēkā, jūs saprotat, tas ir fiziskais ķermenis. Un tieši tā, kā daba izveido fizisko ķermeni . . .

447 Vai jūs esat ievērojuši, kāda kļūst jūsu sieva tieši pirms mazuļa piedzimšanas? Pie pašām beigām viņa vienmēr kļūst ļoti jauka, maiga. Ja viņa tāda nav bijusi visu dzīvi, tajā laikā viņa tāda kļūst. Vai esat ievērojuši, kādas svētas jeb tamlīdzīgas jūtas tad ir mātei?

448 Be tad redzi, kā kaut kāds tur grēcinieks uzjautrinās par māti, par sievieti stāvokli. Es uzskatu, ka tas ir neprāts. Tā taču ir dzīvība, kas nāk pasaulē.

449 Bet vai esat ievērojuši, ka ap to māti ir tāda kā maiga sajūta? Kas tas ir? Tas ir garīgais ķermenitis, garīgā dzīvība, kura gaida, lai ienāktu tajā mazajā ķermenīti uzreiz, kā tas piedzims. Lūk, tas ir tikai aizmeties, bet, kad tas piedzims, tas piedzims. Garīgais ķermenis savienojas ar fizisko ķermeni.

450 Un turklāt Bībele māca, ka tagad mēs esam dzimuši no Dieva. Mēs esam aizmetušies no Svētā Gara, ka mūsos ir Kristus, Dieva Dēls, kas veidojas mūsos. Un, kad šis laicīgais telts mājoklis, kas ir radies zemes dzīlēs, tiks nojaukts, šis garīgais ķermenis, ir sagatavots cits ķermenis, kas viņu pieņems. "Kad šī zemes telts tiks nojaukta, tur ir cits ķermenis, kas to uzņems." Šis mirstīgais ķermenis apgērbsies nemirstībā. Šis laicīgais apgērbs debešķīgo. Lūk, vai saprotat, ko es gribu pateikt? Pastāv fiziskais ķermenis, tas ir grēcīgs; bet tiek veidots cits ķermenis, līdzīgs tam, uz kuru mēs pāriesim.

451 Un es esmu tik pateicīgs Dievam, ka es varu pateikt, kā jūsu gans un brālis, ka es redzēju tos cilvēkus, goda vārds, tajā ķermenī un aptaustīju viņu ar savām rokām. Tā ir taisnība. Pievērsiet uzmanību.

452 Skatieties. Paskatieties uz Mozu, uz Eliju. Pēc tam, kad Mozs bija nomiris, bet Elija bija paņemts Debesis, viņš tur stāvēja uz Pārveidošanas kalna ar runas, dzirdes un saprašanas maņām un runāja ar Jēzu pirms krustā sišanas. Nu, kāds tad ķermenis bija viņam?

453 Paskatieties uz Samuēlu, kad viņš bija miris jau apmēram divus gadus. Tajā naktī alā viņu izsauca Endoras ragana, un viņš vērsās pie Saula un viņš runāja, dzirdēja Saulu, atbildēja un paredzēja notikumus, kuriem bija jānotiek. Viņa gars it nemaz nebija mainījies. Viņš bija pravielis.

454 Kad Elijas gars nonāks pār kādu cilvēku, tas viņu vedīs tieši tāpat kā Eliju. Viņš dosies uz tuksnesīgām vietām. Viņam patīks tuksnesis. Viņš neieredzēs amorālas sievietes. Viņš būs pret organizāciju. Viņš nevienam necentīsies izpatikt. Un tas vienkārši . . . Tāds, tāds būs viņa gars. Tāds tas bija ik reizi, kad tas atnāca, saprotiet.

Mozus būs tāds pats cilvēks.

Lūk, un to pašu mēs redzam Atklāsmes 22:8.

⁴⁵⁵ Lūk, lai to visu izskaidrotu tiem, kas . . . Tās dvēseles (tagad skatieties) zem altāra, kad tika noņemts šis Zīmogs, kas bija noslepkaotas laikā starp Kristus nāvi un Draudzes aizraušanu; Eihmana grupa un visi tie, tie īstie ebreji, kuru vārdi ir Grāmatā. Ja tu pievērsīsī tam uzmanību, mans brāli, tad saskaņā ar Rakstiem viņi varēja runāt, kliegt, sarunāties, dzirdēt, un viņiem bija visas piecas maņas. Viņi negulēja kapā, neapzinoties sevi. Viņi bija pat ļoti pamodušies un varēja sarunāties, runāt, dzirdēt un visu pārējo. Vai tā ir? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Ak, palidzi mums!

⁴⁵⁶ Divas minūtes. Āmen. Es . . . piedodiet, ka noturēju jūs pusstundu ilgāk. Nē, es nevaru, man to nevajadzēja teikt, saprotiet. Saprotat? Tā tas ir, saprotiet.

⁴⁵⁷ Taču, paskatieties, tas ir labākais, kā es saprotu, labākais. Un saskaņā ar to atklāsmi, kuru Kungs Jēzus Kristus man šorīt iedeva, tieši pirms ritausmas, tāds ir šis atvērtais Piektais Zīmogs, līdz ar četriem iepriekšējiem. Viņš man to iedeva caur Savu žēlastību, caur Savu žēlastību pret jums un pret mani. Mēs Viņam par to pateicamies. Un ar Viņa palīdzību es mēģināšu dzīvot vēl tuvāk . . . kā vien es varu dzīvot, mācot citus darīt tāpat, līdz es kopā ar jums satikšu Viņu Godībā, kad viss būs beidzies. Tādēļ es Viņu milu, un, kā es saprotu, Tas viss ir tā, kā es sacīju.

⁴⁵⁸ Un es no visas sirds patiešām ticu, ka mums tagad ir atvērta patiesās atklāsmes par Pirmā, Otrā, Trešā, Ceturtā un Piekta Zīmoga atklāšanos.

Viņu milu es, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais milēja

[Brālis Branhams ar kādu klusām runā—Tulk.]

Glābšanu man goltātā.

[Brālis Branhams sāk dungot *Viņu milu es*—Tulk.]

⁴⁵⁹ Tagad klusām, godbijībā Dieva priekšā! Kā mēs ieraudzījām, atveroties šim Zīmogam, Dievam vajadzēja padarīt aklas Savu iemiļoto bērnu acis un aizsūtīt viņus, jo Viņa paša taisnīgums—taisnīgums pieprasa grēka nosodišanu. Aizdomājieties par to. Viņa taisnīgums un Viņa svētums pieprasa tiesu. Likums bez soda nav likums. Un Viņš nevar ignorēt Pats Savus likumus, tad Viņš vairs nebūtu Dievs.

⁴⁶⁰ Lūk, kāpēc Dievam vajadzēja kļūt par cilvēku. Viņš nevarēja paņemt aizstājēju, kādu dēlu, kas nebūtu . . . parastu Savu dēlu vai vēl kādu. Dievs kļūva, Jēzus kļūva gan par Dēlu, gan par Dievu, tas bija vienīgais veids, kā Viņš to varēja izdarīt taisnīgi. Dievam pašam bija jāizcieš sods. Nebūtu taisnīgi uzvelt to

kādam citam, kādai citai personai. Tāpēc Jēzus Persona bija Dievs, izpausts miesā, saukts par Imanuēlu.

⁴⁶¹ Un, lai to izdarītu un panemtu Ligavu, un izglābtu pazudušos bezdievīgos pagānus, Viņam vajadzēja padarīt aklus Paša bērņus. Un pēc tam sodīt viņus par to miesā, par noraidīšanu. Taču Viņa žēlastība paredzēja drēbes. Patiešām, Dzīvību, lūk, kas notika.

⁴⁶² Ja jau Viņam vajadzēja to izdarīt, lai dāvātu mums iespēju, kā gan mēs varam noraidīt šo mīlestības iespēju? Ja šovakar šajā ekā ir tāds cilvēks, jauns vai vecs, kurš līdz šim laikam ir nicinoši izturējies pret šo iespēju, kas Dievam maksāja tik dārgi, bet šovakar jūs gribētu pieņemt šo Dieva piedāvājumu; jums nevajag, cik nu mums zināms, obligāti kļūt par mocekli, kaut arī tas ir iespējams. Taču jums ir sagatavotas baltas drēbes. Un, ja Dievs tagad klauvē pie jūsu sirds, tad kāpēc gan to nepieņemt! [Brālis Branhams klauzina pa kanceļi trīs reizes—Tulk.]

Un tā, vēlreiz nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

⁴⁶³ Ja šeit atrodas kāds cilvēks vai cilvēki, kuri vēlas to vai grib to pieņemt, pamatojoties uz savu ticību izlietajām Asinīm, kuras Dievam vajadzēja izliet par jums; tik ļoti cieta, kā neviens cits mirstīgais. Neviena mirstīga būtne nespētu tā ciest. No šim Viņa bēdām pat ūdens atdalījās no Viņa Asinīm Viņa vēnās. Pirms Viņš devās uz Golgātu, no Viņa ķermeņa pilēja asins lāses, lūk, kādas bija bēdas un salauzta sirds par to, kas Viņam bija jādara. Bet Viņš taču būtu varējis no tā atteikties. Taču Viņš to izdarīja labprātīgi, tevis un manis dēļ. Vai tad jūs varat noraidīt šādu nesalīdzināmu mīlestību?

⁴⁶⁴ Pateicoties šo Zīmogu atvēršanai, jūs tagad redzat to, ko jūs esat izdarijuši un ko Dievs ir izdarījis jūsu dēļ. Un jūs esat gatavi atdot dzīvi Dievam, un, ja Viņš jūs izraus no antikrista rokām, kurās jūs tagad atrodaties, vai tad jūs pieņemsiet Viņa piedāvājumu, vienkārši paceļot pretim Viņam savu roku, sakot: “Dievs, šādi es parādu, ka es pieņemu šo piedāvāto žēlastību”?

⁴⁶⁵ “Un, brāli Branham, es gribu, lai tu palūdz, lai es vienmēr būtu uzticīgs.”

⁴⁶⁶ Paceliet savu roku, un es palūgšu. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Lai tas ir nopietni. Ne—nedariet to, ja jūs patiešām tā nedomājat. Un tieši tur, kur jūs sēžat, pieņemiet to tieši tur. Jo, atcerieties, jūs nevarētu pacelt roku, ja Kaut Kas nebūtu jums to pateicis darīt. Un tas nevarēja būt neviens cits kā vien Dievs.

⁴⁶⁷ Tāpēc, lūk, jūs taču redzat, kā Raksti atklājas tik pilnīgā veidā! Jūs redzat, kas notika daudzu gadsimtu laikā, pēdējos pāris gados, pēdējos divdesmit vai trīsdesmit gados. Jūs redzat, cik pilnīgi tas ir apstiprinājies. Jūs redzat, kā Raksti precīzi stāsta, kas notika un kādi notikumi tuvojas. Tādā gadījumā, balstoties uz ticību Kristus darbam, tai vietā, kur jūs tagad sēžat

un esat pacēlušī savas rokas, sakiet: “No šī briža un turpmāk jautājums ir izšķirts. Es tagad pieņemu Jēzu kā savu Glābēju. Un es dzīvošu Viņam visu savu atlikušo dzīvi. Un es gribu, lai Dievs piepilda mani ar Svēto Garu.” Un, ja jūs neesat kristīti Jēzus Kristus Vārdā, baseins ir sagatavots.

Lūgšim.

⁴⁶⁸ Kungs Dievs, starp cilvēkiem pacēlās ļoti daudzas rokas. Un es esmu pārliecināts, ka Tu esi tieši tas pats Kungs Jēzus, kas pirms daudziem gadiem istenoja grēku izpirkšanu mūsu dēļ. Redzot, kā atveras šie Zīmogi un tās varenās lietas, kas šajā vietā ir notikušas pēdējos dažos gados, es ticu no visas sirds, ka žēlastības durvis jau sāk aizvērties un ka Tu jau esi gatavs doties doties Savā gājumā, lai izpirktu Savu tautu. Kamēr vēl ir vieta un durvis ir atvērtas, kā tas bija Noas dienās, lai šis dārgās dvēseles, kas dzīvo šī ķermeņa telti, kas reiz tiks nojaukts, kas pacēla savas mirstīgās rokas, jo viņiem iekšienē, jo viņiem—viņiem ir pārliecība un piekrišana, ka viņi tic un grib pieņemt Tavu piedāvājumu viņiem glābties, pamatojoties uz šo Grāmatu ar zīmogiem, kas mums tika atvērti. Kungs, dāvā viņiem šovakar Jēzus Kristus taisnīguma drēbes un ietērp tajās viņu dvēseli, lai viņi varētu stāvēt Tavā priekšā tajā Dienā, kura jau ir pavisam tuvu, būdami pilnīgi, pateicoties Kristus Asinīm.

⁴⁶⁹ Kungs Dievs, ja viņi vēl nav kristīti Jēzus Kristus Vārdā! Balstoties uz atklāsmi, kuru Tu man iedevi attiecībā uz to; un redzot, ka Pāvils pavēlēja cilvēkiem, kurus bija kristījis pats Jānis Kristītājs, vēlreiz pārkristīties Jēzus Kristus Vārdā, lai saņemtu Svēto Garu, Apustuļu darbos 19. Es lūdzu, lai Tu pārliecini viņus, Kungs, par Patiesību un lai viņi Tev pakļaujas.

⁴⁷⁰ Un tad, kad viņi pakļausies un pieņems, un būs paklausīgi savas ticības apliecinājumam, un dosies ūdeni, tad Tu savukārt piepildi viņus ar Svēto Garu, lai viņiem būtu spēks kalpot visu atlikušo dzīvi. Es tagad uzticu viņus Tev Dieva upura Jēra, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen. Āmen.

Viņu milu es, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja
Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.

⁴⁷¹ Tagad es saku tiem, kuri pacēla savas rokas. Pakļaujieties Gara pavēlēm, rikojieties saskaņā ar Vārda konstitūciju par grēcinieku, kas ir nožēlojis grēkus. Rikojieties saskaņā ar to, ar katru tās punktu. Un Debesu Dievs jūs atalgos, jo jūs stāvat par Viņu. Lai Kungs jūs svētī.

⁴⁷² Ritvakar ņemiet līdzī zīmuļus un papīru, kā jūs jau darijāt. Mēs plānojam būt šeit tajā pašā laikā, precīzi pusastoņos, ja Tas Kungs dos. Un . . . lūdziet par mani, lai Dievs rit man atver Sesto Zīmogu, lai es spētu nodot To jums, kā Viņš parādīs To man. Bet līdz tam mēs atkal dziedāsim. Ne tikai ar psalmiem, bet arī

slavējot Viņu, kurš nomira mūsu vietā un mūs izpirka. *Viņu milu*
es. “Viņu . . .”

Tagad jūsu draudzes gans.

. . . Viņu milu, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja.

PIEKTAIS ZĪMOGS LAT63-0322

(The Fifth Seal)

SEPTIŅU ZĪMOGU ATKLĀSMES SĒRIJA

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā piektdienas vakarā, 1963. gada 22. martā, Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saīsinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org